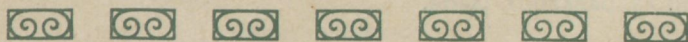

Siivorte Glu

Grupp C. E. ilmakonwerentsi tegelasi.

Istuvad pahemalt paremale poole: Pr. George, Lloyd George, Dr. F. Clark, pr. Clark, Inglise liidu juhataja.
Seisavad: Rev. S. Halliwell, Prof. Change, rev. Carey Bonnar, Dr. D. Poling, Ameerika C. E. liidu juhataja.

„Kristuse ja koguduse eest“

E. Usklikkude Noorte (uskudewaheline) C. E. Liit.

Juhataja: Peeter Sink — Tallinna, Willardi tn. 7—1
Kirjatoimetaja: J. Peipmann—Tallinna, Allika tn. 5—6
Laekahoidja: J. Reinwaldt—Tallinna, Loode tn. 12—1
„Noorte Elu“ — toimet. aadr.: Tallinna, Iisraeli tn. 12—6
„ „ — talituse „ „ Luise tn. 11
„ „ — kirjad „ „ Postkastnr. 284.

„NOORTE ELU“ maksab aastas:

lihtpaberil postiga . 130 mk., postita . 120 mk.
heal „ „ 200 „ „ 190 „
Wälismaale lihtpaberil 180 „ heal paberil 250 „

Kaotustega ja ülejäägiga majapidamine.

Oli pühitsuskoosolek. Igaüks rääkis oma võitlusi ja läbielamisi. Vaimusilme eest lasti mööduda minevik ja tehti läbielatud kuu kokkuvõtteid.

„ — — — Ja nii kõiki kokku võttes ja tagasi vaadates oleks mul ülejääk Issandat kiita . . .“ lõpetas üks noortest oma läbielamiste ja võitluste kirjelduse.

Kui auline on see, mõtlesin, et meil ülejääk on! Nii sagedasti ainult kurdetakse ja hädaldatakse kaotustest ja puudustest, ülejäägist rääkimata. Ja ometi on tähtis, et meie sisemine majapidamine annaks ülejääki. Kaupmees, kes ainult kahjudega kaupleb, ei suuda kaua äri edasi pidada, vaid peab kord pankrotiga lõpetama. Teisest küljest jälle see, kes ülejäägiga kaupleb, võib aast-aastalt oma äritegevust suurendada. Kuidas on aga meie südame majapidamisega?

Igal jumalalapsel on võimalus ülejäägiga kaubelda, seda kindlustab meile meie Issanda rikkus. Tema, kes rikas on heldusest, katab meie puudujäägid. Moody jutustab ühest kaupmehes, kes avas Ameerikas kuskil linnas ühele tänavale poe, kus mitmed enne olid katsunud kaubelda, kuid ikka olid sunnitud olnud äri lõpetama. Kuid uus kaupmees müüs rahuga edasi sealsamas ja pealegi sama kaupa. Inimesed olid sellest üllatunud ja ootasid, millal ta pankrotti jääb; kuid ta ei jäänud. Viimaks tuli välja, et sel kaupmehel oli rikas vend, kes teda toetas ja nii ei pruukinud ta pankrotti jääda.

Kuulge, kuidas ap. Johannes seda eesõigust tarvitas ja millega tema oma puudujäägid ülejääkideks muundas: „Ja tema täiusest oleme meie kõik võtnud küll armu armu pärast.“ Joh. 1: 16. Mis viga oli tal elada küllalist elu, kui tal sarnane vanem vend oli! Kuid Jeesus on ka meie vend ja igaüks võib tema armutäiusest võtta.

Õige ülejääk meie sisemises majapidamises on Jumala kiitus. Kes Issanda heldust on maitsnud, neil on ikka põhjust Jumalat kiita — ka kaotustes ja puudustes. Me kiidame Issandat, et ta ikka veel meiega kannatab ja meid pole veel ära heitnud; me kiidame Teda, et ta ikka oma tööd meie juures edasi teeb; ja kiidame, et kõik, isegi kaotus neile heaks tuleb, kes Issandat armastavad — Room. 8: 28.

Ja veel. Harilikult pannakse ülejääk jälle ärisse, et see seal protsente kannaks. Samati on usuelus. Taavet ütleb: „Jehoovast kiitleb mu hing, hädalised kuulevad ja saavad rõõmsaks!“ Laul 34: 1—3. Hädaski mõistis ta Jumala kiitusega opereerida ja see kandis kasu: hädalised, kes seda kuulsid, said õnnistuste osalisteks; murelised hinged unustasid mure ja Issanda peale vaadates said rõõmsaks.

Vaeseim, nõdrim ja viletsaimgi võib Issandas ülejääki näha.

P. Sink.

Noorte Elu

Eesti Usklikkude Noorte C. E. Liidu hääletandja

Nr. 8

Kuues aastakäik

1926

Mis ristiust meilt ära võtab?

P. S.

„Ristiustega tegemist teha on suur rumalus — selle läbi võib palju kahju saada ja kaotada,“ nii arutas feltskond inimesi ristiust.

Seda kuulis pealt keegi mees ja ütles tõsiselt: „Mii see on, et ristiust meilt palju ära võtab ja kes usub, kaotab palju!“ Teised waatasid küsiwalt mehe otja. See jutustas: „Ma olin suur joodik — olen joomise ristiustu läbi kaotanud; närus kuue ja mütsi, mida kandsin, kaotasin samati; oma toleda kõlwatu elu ja kurja südametunnistuse olen ristiustu läbi kaotanud; kodune elu oli mul põrgu, lapsed poolnäljas — ka sellegi olen kaotanud; nii olen ma ristiustu läbi palju kaotanud.“

See oli tõsi. Tõsine elaw usk Jeesusse kaotab meie juurest patuvõimuse ja teeb meid wabadeks õnnelikudeks inimesteks. Eks see ole kallid kaotus? Kui paljud tahaksid head inimesed olla, moraalselt elada, kuid ei suuda mitte. Miks? Nad ei ole Päästja Jeesuse juurde tulnud, kes meid täiesti võib wabastada. Surnud usust ei ole mingit kasu. Ainult peaga uskumine ja teadmine ei tee veel õndsaks, ei anna meile ka jõudu kiustatuses wõita ja jätab igaweses ajas häppi.

Jah, Jeesus võtab meilt palju ära. Ta võtab meie patukoorma meie südamest, mis inimest lõpmata rõhub, ja heidab meie patud kõige sügawaima mere kohta, Miika 7:19. Oled sa juba neist lahti jaanud? On su patud andeks antud? Taaw. laul 32:1—5. Patt, olgu ta wäike ehk suur, on just see, mis meid hukka wiib.

Jeesus võtab ära meilt ka rahutu südame ja annab selle asemele oma sügawa rahu — Joh. ev. 14:27. Ära looda, et maailm sind kõigi oma lõbude ja rõõmudega võib õnnelikuks teha. Ei! Süda jääb ikka tühjaks ja rahutuks. Melanhoolsus ja tusk on seni ikka su kaaslased, kuni sa Jeesust pole vastu võtnud.

Jeesust vastu võttes ja usus patud andeks jaades leiad rahu. See on rahu, mis ka tormides ja surmaski südant täidab. Kaob surmahirm, kui Õnnistegija südames elab. Ja meie teame, et meil on Tema läbi igawene elu, Joh. 11:25, 26.

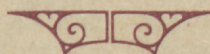
Tõsi ustu juures langewad ka patuahelad. Kui mitmed on oma patuhimude orjad — nad peawad pattu tegema, sest et nad on seotud. Olgu joomine, suitsetamine, kaardimäng ehk lihahimudes elamine. Kuule, sõber! Jeesus tahab ja võib sind wabastada. Keda Boeg wabaks teeb, see on dieeti waba — Joh. 8:36.

Jeesuse läbi muutub meie meel ja elu. Armastamata ja tigidast inimesest saab armastaja ja lahke inimene; alatust ja ropust — eestujulik ja wiisakas; uhkust — alandlik j. n. e. See on imelik wägi, mis Jeesusest hoowab ja inimest uuesti sünnitades muudab. Joomareist on saanud kained inimesed, rõõwleikst ja tapjaist ausad inimesed, patuporis aelwariist puhtad inimesed. Seda tegi tõsine ewangeelium ja selles peituw wägi.

Ristiustu läbi kaotad küll ehk palju endisi maailma sõpru. Ka seegi on hea. Eks wiinud nad sind kaasa hukatuse poole ainult? Kuid Jeesus annab sulle palju uusi ja paremaid, ustawaid sõpru, kelledega õnnelikult võib seltsis eluteed käia.

Need on asjad, mida meie ufuteele astudes kaotame: oma patud, rahutu südame, patuahelad, wana elu ja halwad sõbrad. Ous sul neist kahju? Takistawad need asjad sind tulemaist elawale ufule ja ümberpöörmisele?

Wõta usus Jeesus oma südamesse ja sa omad — pattude andeksandmise, rahu, wabaduse, uued sõbrad ja lõpp on igawene elu — Joh. 3:16. Ja tee seda weel täna!

Dh, oleksin ma ristiinimene!

Räägitakse ühest wanaaegsest wäejuhst, kes kord unes näinud, et ta oma wihaseimate waenlaste kätte wangi langenud. Waenlaste pealik mõistnud ta surma pea maharaiumise läbi. Wärisjedes waadanud ta hukkamise ettewalmistust pealt ja juure hirmuga tahtnud ikka kaugemale taganeda timukasti, kes talle ligine nud. Eht ta küll paljudest lahingust oli osa wõtnud ja waenlased teda kui wahwat wastast tunnud, kartnud ta nüüd wäga surma minna. Kui teda tapalawale wiidud, waadanud ta hirmunud filmadega ümberolijate peale ja hüüdnud: „Dh, oleksin ma ristiinimene! . . Dh, oleksin ma ristiinimene!“ . . .

Lugu seisis selles, et see mees mitte ainult üks kord elus ristiinimeste, selle „seltskonna töde ja wiletjate Naatfareti Jeesuse järelkäijate“ hukkamist pealt oli waadanud. Ta oli näinud kuidas nad tapalirwe alla kartmata ja kohkumata astusid, koguni rõõmsate ja õnnelikkude nägudega. Et Kristus oli wõitnud ja nad tema omad olid, ei olnud surmal nende jaoks surmaoda, jah, nende elu kaotamine sai elu leidmiseks.

Seda lühikest lugu wanast ajast lugebes tulid meelde need tuhanded ja miljonid inimesed, kes ei ole Jeesuse Kristusega tuttawad ja kes saawad kord wäga ja wäga selle wäejuhi jarnased olema. Nüüd ei tahta niisugused inimesed Teda tunda, elawad ilma Temata, lõbutsewad, wõtawad elust seda, mida wõib wõtta, ja ei mõtle oma igawese tulewiku peale. Aga tähelepanematul käigul ligineb päew ja jõuab tunnike, kus külm halas tamatu, andeksandmatu surm nende tee peale ette astub. Siis lõpeb rõõm, nägu läheb kohutawalt tõsiseks, hääli hakkab wärisema ja nad tunnewad, et üks asi puudub — ei ole surma wastu walmistatud. Waenlewad, uluwad ja paluwad oma asemel . . . aga hilja on. Ja paljud, kes ennaft ristiinimeseks nimetanud, hüüa wad: „Dh, oleksin ma olnud ristiinimene! Dh, oleksin ma elanud puhtalt ja dieti! Dh, oleksin ma Õnnistegijat tunnud ja Teda armastanud! Dh, oleksin ma!“ . . .

Hilja. Mis möödas, ei seda saa enam tagasi.

Kuulsin kord ühest rikkast mehest, kes jures oli oma asemel waewelnud kui meeletu, ja wiimase, wäsinud häälega kõiki tohtreid, professoreid ja sõpru palunud, et nad ta elu pikendaksid päewaks, tunniks wõi paariks. „100.000 rubla annan, et mulle wõimaldataks pool tundi elada!“ korisewa häälega hüüab ta. Ümberkaudu hauawaikus. „500.000 rubla, kuulge!“ Waius. Ja rikas mees juri hirmuäratawa näoga, arste, teadust ja maailma needes.

Dh, surm, surm, kui halasamatu ja oled! Dh, oleksin ma . . ! Dh, oleksin ma . . ! Surm, halasta mu peale! Anna mulle natukegi aega elada — olen alles nii noor, ma ei oodanud sind nõnda ruttu! Ma ei walmistanud ennaft ette, eht küll nimepidi ristiinimene olin. Ma lähen hukka, kui sa minuft ära ei lähe! Ma lõbutsefin, ma unustasin Jumalat. Surm, halasta ometi, ära lõika mind praegu ära! Ma palun sind, anna mulle elada mõni päew, et Jõsandat tundma õppida, Temaga lepitust leida! Dh, surm, halasta minu õnnetu peale! Mine minuft ära! Ära lase minu hinge põrgu minna! Do! Do! Mis pean ma tegema? Ma lähen hukka!! . . .

Surmal ei ole kõrwa, ei ole süda ja tal ei ole kellegi jaoks halastust. Ta on ainult Selle käskjal, kes kõik loonud ja kelle jõna läbi seisawad koos maa ja weed. Ta on ainult kindel, ustaw ja nimetu teener, temal ei ole muuga tegemist. Ta tunneb ainult Seda, kes teda läkitab. Wene keelest M. A.

Joh. 15 : 4.

Jääge minu sisse ja mina teie sisse; otsetui wiinapuud oks ei wõi wilja kanda iseeneest, kui tema ei jää wiinapuu külge, nõnda ka teie, kui teie ei jää minu sisse.

Bidin jõudma rongile.

Juba aegsasti olin rannal. Astusin mootorpaati. Ülewedaja, teda ma une pealt äratafin, askeldas mootori juures ja katsus teda panna käima. Ta ajas kõigest jõust hooratast ringi, aga mootor ei hakanud käima. Mitmekordselt püüdis tema hooratast ringi ajada, aga mootorist ei tulnud ühki jädet. Siis wõttis ülewedaja lapi, keeras mootoritüünla lahti, hõõrus tahma ära, pari tüünla uuesti oma kohale ja katsus uuesti. Paar, kolm jädet tuli mootorist ja enam mitte. Mootor ei süütunud. Siis ütlesin ülewedajale, et ta tüünalt puhastaks nooga ja ulatafin talle oma tsknuwa.

Pärast hoolast puhastamist pani ta tüünla paigale. Mootor hakkas kohe pärast hooratta ringiajamist käima, sest segaw tahmakord oli kõrwaldatud täiesti, seega kontakt saawutatud.

Kiirelt lõikas mootorpaat Haapsalu laheweeft läbi ja warsti olingi sadamas. Sealta ruttasin rongile. Tallinnas astusin kellegi wenna poole. Wend rää-

kis jumalariigitööst. Ta kaebas, et tööd tehakse küll, meil on organisatsioonid, palwemajad, kirikud, tööd tehakse, aga tuli ei süütu põlema. Kus on wiga? — Seal tuli mulle meelde warahommikune jõit. Mootor ei süütunud, sest polnud kontakti. Meiegi töö ei süütu, sest puudub elaw kontakt, ühendus Jumalaga. Kus on elaw kontakt, seal on ka tuli. Jeesus ütles: „Kui meie ei jää temasse, siis ei wõi meie wilja kanda.“ Armsad wennad ja õed, ons meil õige ühendus Jumalaga. Wast on aga tahmakord kogunud sinna wahela. Kord oli küll tuli, aga nüüd katkestab tahm süütumist. Ujurõõm ja julgus on kadunud, ei ole enam hingedekahju, mootor ei süütu. See on pilt praegusaja noortest ja ka meist, C. E-lastest.

C. E-lased, kõrwaldagem tekinud tahmakord. Argem pühkigem seda ainult natuke, mootor ei süütu siis. Ei, waid wõta muga ja lõika kõik täiesti ära, mis sinu wahkorda Jumalaga takistab, mitmed jõuetuks teeb ja wilja ei anna. Mootoril, mis ei süütu, pole rohkem wäärtust, kui wanal raual. Jumal aga tahab meid oma Waimuga täita, nii et meie Temale palju wilja kanname. C. Tannebaum.

Jutlus tühjadele kirikupinkidele.

Olen ju ainu kawatsemud pidada teile wäikese jutluse, te armsad tühjad pingid. Te olete minu truuwimad ja täpjemad kuulajad. Rahju küll, et ei ole leidnud sarnast kirjakohhta, mis ainult teile sobiks. Olen püüdnud süweneda Jlm. 3: 15. — „Mina tean sinu tegusid, et ja ei ole külm ega keew,“ kuid seegi kirjakohht ei ole minu meelest küllalt sobiw, ja seepärast olen ofustanud kõnelda ilma erilise kirjakohata.

Minu jutlus jaguneb kahte osja. Esimeses tahan teid tänada ja kiita, kuid järgmises tunnen tungi teid noomida, sest sedagi olete wäärt.

Kõigepealt tahan teid selle eest, et aina olete ligi koosolekuil, sellest hoolimata, kas ilm külm wõi palaw. Teie ei ole olenewad baromeetrist, nii kui mõned usklikud, kes ei käi muidu koosolekuil, kui ainul heas meeleolus olles, ehk kui neil ei ole muud lõbustust. Teie ei tee lõbusõite pühapäewil ega jää ka selfielu pärast koosolekuilt ära. Kui kellad kutsuwad Jssanda ette tulema, siis ei askelda te tehases, töökojas ja poodides ega tuku woodis.

Tahan tänada teid ka selle wäikese ja korra eest, mida üles näitate koosolekuil. Ei kuule teid lobisewat tühjest asjust enne koosolekut ega selle lõpulgi. Kui mõni tuleb hiljem koosolekuruumi, siis ei pööra te koha ümber wahtima. Tänuwäärt iseloomujoon on teil weel see, et teie ei tule koosolekuile waid oma toredaid riideid näitama ega teiste omi arwustama. Tänan teid ka selle eest, et tahate kuulda puhaft ewangeeliumi ja teid ei rahulda ainult ajalehtede uudised wõi teaduskirjutused ettekanded. Teie juures leidub siis palju tänuwäärlist ja seda tahan rõõmuga tunnustada.

Kuid mul on ka põhjust wäga noomida teid. Kõigepealt juba seepärast, et teie kunagi ei wõta wastu ei vähematki õnnistust minu jutlustest, milliseid te ei kuule ega mõista.

Te olete sarnased paljudele minu kuuljaile, kes tõsiselt kuulewad minu jutlusi, kuid aina on samajugused ega kunagi leia elu Jumalas. See on nii halet-

semiswääriline. Kunagi te ei palu oma jutlustaja eest ega ole tema ja teie wahel mingit ühistööd. Tema töö teie pärast on päris kajuta. Tialgi te ei ohwerda midagi, waid olete aina ühesugused kõwad. Kulle tuleb meelde palju sama kõwu kogudusliikmeid, kes samuti ei taha vähimatki ohwerdada Temale, kes on ennast ohwerdanud täiesti. Nad ei tee midagi jumalariigistõõ edasisaamiseks.

Minu armsad tühjad pingid!

Te olete juureks hädaohuks ja kiusatusseks teie jutlustajale. Te masendate tema waimustust. Sest ehk ta küll palub wäge ülast ja walmistab jutlusi suure tõsidusega, kaob ta tulidus lõpuks, kui näeb teid aina kangeina ja surrukahwatuina. Nii, minu kallid tühjad pingid, te olete tõepoolest juureks kiusatusseks jutlustajale ja seepärast ei wõi ma teid sallida.

Peale selle olete te weel juureks hädaohuks neile truuwidele hingedele, kes tulewad koosolekuile. Te teete neid araks ja mureliseks. Mitmed neist hakkawad juba häbenema minna üksinda koosolekute, teised jälle, et jutlus ei ole kuulamiswääriline wõi liiga wäli. Nii hakkawad nad pea masendatud meel mõtlema, et Jssanda töö on kadumisele määratud. Oo, te mu kallid tühjad pingid, te ei wõi aimatagi, kui wõimsalt usmatuse kaswamisele umbruses kaasa aitate. Te hüüate walju häälega inimestele, et usk on tarbetu asi. Usmatud inimesed teawad wäga hästi, kui palju teid on. Samuti teab seda saata: ja on wõidurõõmus. Parima tahtmise juureski ei wõi ma teid armastada.

Minu palaw palwe ja südamlik soov on, et te igakõõ nüüdsest peale täituksite jannewate hingedega, kes oftiwad päästmist, ja selle läbi ära kuluksite.

Ja kui see minu palwe ei peaks täide minema, on minul siiski kindel teadmine, et kui kord jõuan igawestesse majadesse lunastatute hulka — seal enam minu meelt ei masenda ega õnne lega tühjad kirikupingid.

Gestistanud P. S.

Jmelif nimi.

S. D. Gordoni järele Joh. S.

Jehoowa nimi on tugew torn, sinna juurde jookseb see, kes õige, ja saab kõrgesse warjupaika. — Op. Jõn. 18: 10.

Suurima häda ajal peab weel wiimne sõna õeldama. Kui kiusatus nii kawalasti ligi hiilib ja sulle nii tugewasti peale tungib, siis looda Kristuse wõidu peale. Mõttele selle peale: wõit on saa-

mutatud. Looda wõidu peale, nagu oleks ta ju oma. Saa tugewaks ühe teise jõu läbi. Wõit, mis sulle otse hädatarwilik on, kui kiusatus sulle peale tungib ja sind langusele saata püüab, on juba saamutatud. Ära unusta seda tialgi. Sa seisad ühe lõpulewiidud tõstiasja asja ees. Looda selle peale ja see saab ka sulle tõstiasjaks. Palju enam wõitu,

kui fina arvad, asendub sinu piirkonnas. Siruta wälja ainult oma käsi selle järele ja wõta see wastu enese pärisomandusena.

Wõit, millest ma kõnelen, sarnaneb ühele nimele. Terwe wõidujõud Naatsaretis ja kõrwes, Kolgata töö haripunkti ja ülestõusmishommiku terwe jõud, kõik on kokku wõetud ühte sõnna, nimme „Jeesus“. Palju enam, lõpmata palju enam tõelist abi ja jõudu peitub selles nimes, kui me aimame, julgesti palju enam, kui meie kunagi oleme nõudnud. Nimi Jeesus on väärtuslikem warandus kristlase elus. —

Ma mäletan hästi, kuidas Londonis jumalateenistuse lõpul keegi noomees minu juurde tuli. Ta jutustas mulle suurist ja raskest kiutatusist ja et tal sugugi ei olemat korda läinud neid kristliku eluwissi läbi ära wõtta, kuni selle peale tulnud, seda nime abiks wõtta, mis üle iga nime on. Ta teinud kofe algust alandliku ja südamliku palwega ja see aidanud: wõit ei jäänud tulemata. Noormehe särav filmnägu ja selged filmad tõendasid selgesti, et wõit oli tõesti saamutatud ja rahu tema juurde tagasi tulnud.

Keegi Lõuna-Aafrika naismisjonär jutustas mulle omist kogemustist ühe loo, kuidas tema seda suurt nime tarwitanud. Lugu on nii lihtne ja mõjukas, et ikka uuesti weendumust saamutatakse, mis sugune tagajärg selle jõuallika kofutamisel on. Ta reisib Betsehuaani-maale; jäädi laagrisse ühe tugewasti paisunud jõe kaldale. Suured wihmasajud, pahad teed, wilets toitmise ja tüütawate putukate pisted raskendasid reisi suurel määral. Aga palju enam waewas ja piinas teda waade ühe tee ääres asenduwa joogimaja peale, milles kangeid jooke waestele mustadele pärismaalastele müüdi. See oli tal wäljakannatamatu näha. Alles juba peaaegu meeleheitel, läks ta kõrwale paluma ja tuli rahulikumas meeleolus kantiini tagasi.

Seal märkas ta üht väga wana, waest, wäheste määritud kalfudega rietatud meest. Ta filmnägu oli turjunud, ta filmad tumedad ja ta keha paistetega kaetud, mis poes müüdawa odawa wägijoogi tagajärg oli. Naismisjonär kutsus ta oma juurde. Ta jäi seisma ja ta küsis temalt: miks ta wiina jookwat, sest joomine häwitawat teda lõplikult.

Metsiku naeruga wastas mees: Mispärast? Ma ei wõi teistiti. Kõle walge mees on mind oma jookidega orjaks teinud. Ma jätaaksin heameelega joomise järele, aga ma ei wõi mitte. Seal ütles ta temale, et ta sellest orjusest wabaneda wõiwat ja nimelt ühe nime läbi. „Ühe nime läbi?“ küsis ta üllatatumalt. Alast walgust paludes jutustas ta temale nii lihtsalt, kui wõis, ewangeeliumist ja wäest, mis nimes „Jeesus“ eluseb. Ja wana must waremete hunnik ütles nime Jeesus, mis talle uus oli, mitmel korral järele. Selle järele põlwitasid nad puu all ja lahkusid teineteisest. — Naismisjonär reisib edasi ja kui ta nädala pärast jälle tagasi tuli, kohtas teda mustmehe naine ja temalt sai ta teateid loo liigutawa edasikäigu üle.

Wana, waene, ahelaise teotud mees oli ära läinud, ja kui joomahimu palawik teda kinni wõtnud, olemat ta suurima tõsidusega nime „Jeesus“ sõnanud. Ja selle lihtsalt öeldud sõna mõjul

kadunud temast piinaw rahutus ja samal ajal ka himu alkoholi järele, nagu poleks ta seda iialgi maitsnud. Ta suust olemat wõid kibe maik kadunud, sest see olemat puhas nagu lapsel ja ta tundmat terwist, jõudu tagasi tulewat. Ühel päewal kutsus üks endine sõber teda enesega kaasa. Wanast tuttawast joomapaigast möödudes hakkas temas himu alkoholi järele, nagu tuluke põlema. Akitselt tuli talle nimi „Jeesus“ meelde ja ta kordas jälle mitmel korral seda. Seal oli korraga ta pea jahe ja ta wõis terwena ja wabana oma teed edasi minna.

Selle mehe wägene kristliku ufundi tundmine teeb selle loo üliräga tähelepanuwaks. Tema oli aga tõsiselt asja juures, tema usk oli lapselik ja selle läbi taandus ta teadmiste puudus; kindel ühendusliige oli tema ja Isjanda Jeesuse wahel tekkinud ja selle liikme läbi sai ta jõudu koledeimal hädatunnil. Kui meie filmad waime näha wõiks, siis ei kahtle ma selles, et keegi wanamehe waatleja kurje waime oleks näinud, kes tema peale tungisid, teda piinasid ja meeletule joomisele kihutasid ja kohkunult ära põgenesid, kui wanake ühtelugu Jeesuse nime ütles.

Nimi, mis wana paganat patust wabastas, wõib meist igas hädas tarwitatud saada. Ta on kindel kants, milles endid warjata wõime, kui julgesti elada tahame. Kõik meie armsa Önnistegija wõidud on selle nimega ühendatud kuni ülestõusmishommikuni. Ja meie pärast on see kallist nimi, meil pole tarwis seda endale teenida. Meister on selle õiguse meile annud ja sel määral, kui seda tarwitame, oleme tema saamutatud wõidu peale julged.

Lõpuks weel üks sõna, mis kõik, mis öelnud olen ja weel ütlen, särawal wärwil alla kriiputat.

See awaldab mõju teie terwe elusuuna ja eluwõitluse peale. See on sõna meie meistri enese suust. Tema maie elu pimedamast ööst heliseb see meile. Lõpmata pehme häälega rääkis Ta: „Olge julged, mina olen maailma ära wõitnud“ — Joh. 16: 33. Walgusküirena paistab see ööpimeduses, mil Teda ära anti. Äraandmise läbi murtud sõpruse süngemast tagapõhjast tõuseb ta üles Jumala heleda päikeste kiirena mustale äikeste pilwele.

„Olge julged“, milline taewamuusika peitub neis sõnuses. Leidku need sõprushelinad wastukõla teie hinges; teie terwe elu täitugu sellest rõõmusest. „Olge julged.“ Paulge wõitluse ajal, olge rõõmsad, kui teie edasi tungite. Küll on waenlane seal, aga ta on löödud. Ta wõib küll weel wõidelda, aga iga uus wõitlus toob talle uue kaotuse. Meie elame küll lahinguwäljal, aga see peab meile wõiduwäljaks saama meie eestweda läbi. Küll on waenlane kawal ja kangekaelne, aga ta on wõidetud. Küll on waenlane weel tugewam, kui meie oleme, aga ta on meie Isjanda Jeesuse läbi ära wõidetud saanud. „Olge julged.“ Tõstkem uus lipp ülles, wandugem pühalikult lipumant ja siis laskem teda wõidulipuna õhus lehwida! „Olge julged, mina,“ selle rõõmsa troostihüüdega on see isik ühendatud. „Olge julged, mina.“ Tema läbi wõime julged olla. Tema on meie rõõmuallikas. Olgu see meie alaline lahinguhüüd:

„Olge julged: mina!“

Jumala sulane Kristus.

U. Sibos.

Piibel räägib Kristusest, et ta oli enne sulaspõlwe Jsa juures algusest ja Temaga ühesugune. Ka aust ei olnud Tal kui ainjal Bojal puudu, sest kõik inglid fummardasid Teda — Heebr. 1: 6.

Sulaselul ei ole külgetõmbavust, ei hiilguft ja rõõmuga ei igatseta seda elu. Elus on sunnitud mitmed sulaspõlwe walima waesuse pärast, et ülespidamist teenida. See ei sundinud Kristust, sest Tal ei olnud millestki puudu. Mitmed on ka sunnitud sulaskohta otsima just seepärast, et nad ei wiitfinud noorpõlwes õppida ja enesele teadmisi koguda kergemaks teenistuseks; ja siis ei jää teist walikut, kui sulafeks astuda. See ei olnud Kristuse sulafeksfaamise põhjus. Praegu on meil Geestis hull kõrgema haridusega ja kõrgest seisusest wenelasi, kes eesti keele oskamatusel pärast on pidanud enesele walima sulasteenistuse. Ei seegi olnud Kristuse sulafeksfaamise põhjus. Mitmed pojad lähewad isadega tülli oma sõnakuulmatuses ja lahkuvad kodust, kui siis teist teed ei ole, on nad sunnitud sulasteenistust otsima elu ülespidamiseks. Ei seegi olnud Kristuse sulafeksfaamise põhjus.

Et Kristus sulafeks on saanud ja seda elu enesele on wõtnud, on selles kõige pealt tegew olnud Jumala armastus (Joh. 3: 16) inimeste wastu. Inimjugu oli oma patu läbi hukatusel ära teeninud, ent Jumal tahtis neid sellest pöörda. Kuid muud abinõu ei olnud meie lunastamiseks, kui Jumal omas isalikus armastuses inimjoo wastu pidi ainfa poja meie süüde lepituseks sulafeks saatma, et ta meile õiguse pidi ära teenima. Ja Ta saatis Teda maailma sulafeks. Kristus oma elus ja töös tunnistust enesest andes on seda oma suuga alati tunnistanud, et Jsa on Teda laskitanud ja Ta ei tee mitte oma, waid Jsa tahtmist. Ükspäinis Johannele ewangeliumis leiame kolmkümmend wiis korda, kus Jeesus tunnistab, et Jsa teda on laskitanud. Üks põhjus sulafeksfaamises oli Kristuse täielik sõnakuulmine ja alluvus oma Isale — Joh. 6: 38. Nii ei tunnistatanud Ta maksuaks oma tahtmist, waid ainult Jsa. Ent kui ta sulafena wabatahtlikult raske töö inimjoo päästmiseks enda peale wõttis, siis oli seal juures tegewuses ka Tema isiklik armastus meie wastu (Gew. 5: 25), mis wõttis wabatahtlikult kõik koorma nurisemata enese õlale ja tõi isenele ohwriks.

Pimedal õõl ilmus ta maailma; Betlemma karjaste laut oli ta esimene elukoht lihas sündides ja loomajõim kareda heinaga ta esimene ase. Nii algas suur ja ülitähtis töö Jumala poolt meie kasuks. Mis wiib sulane paremat soowida. Kuid see juur wähe: kuningate kuningas saab halvemaks kui meie. Suur muudatus ta elus; kuid kõike seda wõtab waikselt kanda armastaw süda, mis tufus ainult inimjoole. Waikselt kuulab ta Joosepi sõna, kui ta talle abiks on puusepatöös ja täidab hoolega oma kohuseid, kuni aeg tuleb ja ta oma otsekohelele tegewusele astub, et läbi wiia seda, mis Jsa talle kohuseks annud. Sai selles töös tunda nälga, kui waimu läbi wiidi kõrbe pärast ristimist. Oli wäsinud tihti teekäimiseft. Nuttis, kui teiste walu tema südant rõhus, kui ta Jeruusalemma hukatust ette nägi. Pidi ka põ-

genema, kui wihased juudid fiwe maast wõtsid, et teda surmata. Ka waimujõud lõppes töödes, kui wägi temast wälks läks ja ta uut pidi juurde wõtma, kus tihti palwes wiibis õõd läbi. Ei olnud kerge töö oma jüngreid kaswatades ja nendega kannatades, kui nendes wiha ja uhkus ja rumalus pestifefid. Siis weel, kuhu ta iial ilmus, seal olid haiged ja tõbised ta abi otsimas ja ta tegi hilja õõni terweks neid, keda ta juurde toodi. Siis weel wariseride wiha, kes teda heameelega oleks kaotanud, kui ta nendelegi tõest tunnistust andis ja nende silmakirja-teenistust paljastas.

Kuid iialgi ei waadanud Ta teiste peale. Jial ei küsinud: Miks just mina pean tegema? Miks teised ei tee? Need küsimused ei mahtunud Tema armastawasse südamesse. Oli ta Jsa tahtmisel omaks wõtnud, siis wiis ka läbi nurisemata, mida meie aja Jumala sulafed tihti ei suuda, waid kõrwale kalduwad. Ei otsinud Kristus ka omakasu, ei kerget mugawat elu, ei ainelist kasu. Need oli ta põlguse alla wõtnud, kui tahtistajad tema tähtsais ülesannetes, mida jällegi meie ajal mitmete poolt otstitakse, kellel weel arusaamine puudub õigest enesefalgamisest. Ei otsinud Kristus ka kiitust, kuigi kõik ta teod, kus ette astus, kui õpetaja ehk arst, olid nii suured, et rahwas imestas ja kiitust Jumalale andis, ei wõtnud ta seda enesele ega oodanud kiitusandjaid. Inimene aga, kui ta midagi on teinud, püüab wafel kiitust nagu wälja pressida, kui teised teda kiitma ei tule. Ka ei wäsinud Ta töös teiste pärast; kõik jättis kõrwale, kõik unustas, kui aga oma ülesannet sai täita, ja nõnda ei wäsinud oifani. Weel ristis enne surma palub waenlaste eest, mõtleb ema ja rõõwli peale, siis kui ise suurimaid piinasid kannatab, ei unusta teisi. Ei otsinud ka kaastundmisi; kõik kandis waikselt, ei püüdnud kellegi peale weeretada omi koormaid, kandis ja kannatas. Nii jättis meile eeskujtu, mida ei olnud suutnud seni keegi anda, ja kui pärast Paulus Heebrea rahwast juhtis waatama Jeesuse peale, siis oli see tõesti auline eeskujtu ja jääb igal ajal kõigile Palmale järelkäijaise.

Kui keegi peremees omale sulafet palfab, siis antakse ka teada töö ja näidatakse kohustused ära. Suurimaid kohustusi, mida Kristus Jumala sulafena pidi täitma, oli see, et kiri pidi tõeks saama. Kõik need ennustused ja etetähendused, mis paradüüfistiaast algasid, milledest piibel nagu läbi on põimitud, pidi ta täitma. Suur ülesanne. Kuid siin läks ta kõigest auliselt läbi, nii et ükski täheke ei jäänud täitmata, mis Temast oli ennustatud. Kui Ta risti poodi, ei wõtnud ta äädikat sapiga segatult, mida anti rooma sõdurite poolt kõigile surmamõistetuteile, et nad uimastuses walu ei tunneks ristisambas rippudes. Kuid temast oli ette kuulutatud: „Nad on mind sapi ja äädikaga jootnud“ (Pialm. 69: 22) ja siis hüüdis ta: „Mul on janu!“ Siis astub ta juurde rooma sõdur ja joodab teda, pärast seda nõrgutas ta pead ja heitis hinge. Kiri oli tõeks saama, selle peale mõtles ta lõpuni. Meie farnafeks pidi ta saama, et ustaw ülempreester olla meile, et meid Jumalaga lepitada. Ja tal oli tasane meel, nagu ülempreestril pidi olema. Ülempreestri ko-

hüis oli aga rahwa pattude eest lepitust teha, milleks ohwerdati seni meatuud tallestid. Kuid kui Kristus Jordani äärde ilmus ja ristija Johannes teda esimest korda nägi, hüüdis ta käega Jeesuse peale näidates: „Waata, see on Jumala Tall, kes maailma patud kannab!“ Ulempreester pidi ise ka tapataltsks saama ja iseene ohwriks tooma, mida ei olnud üheltki ülempreestrilt nõutud. Jumala ees oli terve inimsugu süüdlane, sest nad olid ta tahtmist unustanud, efsiteedel käinud, ja lepitama neid Jumalaga pidi ülempreester oma ihu ohwriga. Ta läks, täitis jeda rõõmuga ja walmistas inimsuole oma surmaga õiguse Jumala ees. Kuid et inimsugu Jumala tahtmise oli unustanud, siis oli ta saatanaale andunud, ja neid oli tarwis talt lahti osta, et tal kaebust ei oleks nende peale tõsta Jumala ees. Sest ta on süüdistaja, pealekaebaja Jumala ees. Ja ta ostis meid lahti ka saatanaalt (1. Kor. 6: 20; 1. Peetr. 1: 8, 19). Oma werd maksis ta selle eest, kuid wabastas ka saatana käest. Ja nüüd, kui inimsugu oli lahti ostetud, siis astus ta isiklikku wõitlusse saatana ja rõhus ta pea, kistudes talt kõik wõimuse, mis ta paradüüsiias pettusega enesele oli saanud, ja inimsu jurma läbi oma meelewalda wõtnud. Surmateed astus Kristus. Hüüab ristil lõppeks: „See on lõpetatud!“ Ja heitis hinge. Nulifelt lõpetas sulase kohused, mis Jsa ta hooleks oli annud. Nüüd astus surmate riiki ja kistus wõimuse kuwadist, kellel oli jurma üle wõimus (Heebr. 2: 14). Surm on patu palk. Kõik olid patu teinud, kes seni olid surnud saades surres oma patu palga; ei olnud õigust ühelgi waturääkimiseks. Kuid Kristus ilma patuta wõis astuda wõitlusse nende wõigedega ja wõttis enese kätte põrgu- ja surmawõtmed (Jlm. 1: 18). Suurim wõit. Nulifim wõit. Rõõmusõnum

kõigile usklikkudele. Surm, kus on ju oda! Põrgu, kus on ju wõimus! Kristus wõitis teid.

Suuri töid tehakse ilmas. Palju kasu saab inimsugu mitmete usklikkude meeste tööst, kes on oma ülesandeks wõtnud teiste kasuks elada. Kristus on enam teinud. Suurem töö on wana seaduse kaotamine, mis ei kõlwanud enam, kui Ta surm meid oli lepitanud. Ümber on liikatud wana käsuseadus oma kombeteenistujega, mille all rahwas waewles. Kõtku langes seega ka kättemaksimisjeadus: „Silm silma wastu, hammas hamba wastu!“ ja asemele astub: „Armastage usksteist, ka wihamehi, paluge nende eest, kes teile liiga teewad!“ Ta ütles wiimajel õhtul paafatalle süües: „See on uus seadus minu weres; jeda tehke minu mälestuseks!“ Jäägu kalliks uus seadus, mis kallilt on saadud. Kristus päästis ka käjuneedmisest (Kal. 3: 13). Raske oleks elu needmise all, kui õnnistusi ajalikult ei oleks, kuid nüüd oleme wabad ka sellest. Wabastas meid Kristus ka patuorjusest. Patt, see wägew sundija ja orjastaja, kes rikkaid ja waeseid, harituid ja harimatuid enese ahelais peab ja taga sunnib, ei wõi midagi nendele teha, kes Kristuse risti all wabaduse on saanud. Need käiwad kui wabad, jeda selle ilma mõju enam enese külge ei kõida (Joh. 8: 36). Nuline wabadus! Ka oleme Kristuse läbi omandanud lapseõiguse. Mii mitu, kui teda wastu wõtsid, neile andis ta meelewalla jumalalapseks saada. Milline au. Patu läbi rikutud inimene wõib saada auilise jumalalapse õiguse, nii et Waim tunnistab meie waimuga, et oleme jumalalapsed. Suurim töö, mis Kristus tegi meie heaks. Kui tuleb kord lahkumine sellest elust, ootab iga laps rõõmuga, mil seisab Jsa ees; õiguse on selleks Kristus walmistanud oma igawesjes armastuses.

Ujwaade.

Saksa keelest Joh. Sarow.

„Ja waadake Jeesuse peale, kes meie usu alustaja ja täieliseks tegija on“ (Heebr. 12: 2). Siin kõneldasse südamesilmast, sellest, mis me mõtleme, milles waimlifelt töötame ja seal leidub mitmesuguseid waateid, näit. tagasiwaade, mis mind kahtlusse wiib ja Jsfandale wäga wastu meelt on. „Kes tagasi waatab, ei kõlba jumalariigile.“ Palugem alandlikult Jsfandata, et Tema meid sarnase waate eest hoiaks.

Edasi leidub komme allapoole waadata. See on jurma- ja pimeduswaade, mis elust, walgusest ja taewast ära pöördub. Meie waatame tihti enese ümber täis enesensaldust, — see on waade, milline nõrkusse wiib. Kõlhat waatas enese ümber, kui usklik Taawet, kelle film Jumala poole pöördud oli, tema juurde jooksis ja teda jumas. Kes niiviisi enese ümber waatab, see paljastab enese sõjariistadega warustuse nõrgad kohad. Waade enesesse sünnitab kartust ja argust ja wiib meid Rooma 7. peatüki läbielamuisse. Waatame me enese peale, ei jõua meie iialgi rahusse, sest mis wõime meie endast oodata. Otsi elu surmud kehas, meie loomulik olemus ei wõi meid iial rahuldada! Ka waade teiste peale toob meile ainult pettumust, ükskõik kui paljutootaw see ka esmalt ei näi olewat.

Samuti toob ka waade nähtawa maailma peale ainult segadust ja wõidukaotusi. Kes tunde- ja meeleilmas omale kodumaa leiab, kaotab Jumala enese filmist, kuna ta hing maailmast seotakse. Ja kõigile neile wõõriti suundadele wõime ühise nime leida ja see on: „Kahtluswaade“. Jsegi waade meie ilufate läbielamuste peale osutub kahjulikuna, kui me alati neid waatame ja nende peale toetume.

Ujwaade toetub sõna peale; ta waatab üles Jeesuse peale. Ta leiab igalpool ja kõiges head ja pöördub kõigest, milles walgust, elu ega rahu pole. Ta waatab jumalikkude asjade peale, üles Waimu asjade, walguse, elu ja wõidu poole. Ta on Jumala mõtetega tegewuses ja seega, mis Kristuses meie omandus on. See waade on meil, kui meie Kristuses oleme ja Kristus meis on meie ainuma lootusena ja päästmisena, kellele endid täiesti oleme annud. Kui auiline on teada, et Jsfand ustaw on ja meid maha ei jätä, ükskõik, kas meie Tema ligiolu tunneme wõi mitte. Ja oleme meie Temas ja Tema meis, siis oleme omaelule surnud ja Jumala ees täiesti uus loom. Meie wähendame Jumala au, kui selle üle kahtleme, et me tõesti waimu, hinge ja ihu poolest uueks loo-

maks saanud oleme, ükskõik ka seda eneste juures tunneme ehk näeme. Ristil walatud were läbi oleme meie Jumalale ostetud ja meie usupilk hingab ainult Tema ja Ta sõna peal. Kõik walud, haigusjed, eba-pühad asjad, kiusatusjed, kahtlus, kaebamine, rahulole-matusjed, külmused, armastuse puudus, kõik, mis Juma-lale ei kuulu ja Temaga kooskõlas pole, kõik „jumala-kartmata elu ja ilmitud himud“ peab „ära jala-tama“. Jeesuse nimes ja Tema wäes arwame meie endid surnuks ja nendest wabaks, ükskõik kas seda eneste juures näeme ehk tunneme wõi mitte, ja siis pöördume hõiskehüüdega Jeesuse poole, kes seda usufammu teos-tab ja nähtawaks teeb. Waata ülespoole ja ära lasj end kõrwale juhtida argusfilmadest asjade peale waa-tama. Sina oled waba ja lunastatud kõigest, millest

sinu kuningas ja pea ka waba on. Saatan pingu-tab äärmuseni jõudu, et sind sellest seisukohast wälja tuma. Ta püüab waimus, hinges ja ihus ettefujutusi ja tundeid üles äratada, mis sind maha tõmbawad. Aga see kõik ei suuda asju muuta, mis Kristuses sinu omandus on ja jumalikkudeks, täiesti lõpetatud tõsiasjadeks on saanud.

On ju tahtmine täiesti ära antud, siis mine edasi, täna ja kiida Jumalat, mida Ta sulle omandusena an-nud. Kõik läheb hästi, kui ja ennast kuradist ja ma-ilmast ei lasj segada. Usu ja waata ülespoole, siis tõuseb sulle walgus ja lunastus, nii pea kui ja us-ta-walt usufeiuhohale jääb. Jää wabadusse ja Kristusse: Ta on wägew sind hoidma.

Esimene Wirumaakonna C. E. konwerents.

Narwas 31. juulil ja 1. aug. 1926. a.

Peab paratamatult ütleva, et 1926. aasta on konwerentside poolest pea rikkaim. Peale suurte konwerentside otsustati igas maakonnas konwe-rents pidada. Wirumaakonna konwerents algas 31. juulil piiblitunniga Narwa Sinise Risti ruumes w. Sirotkini juhatusel, milles toonitati õndsakssaa-

künned ja sajadtuhanded, mis waenlane ette kää-nab, et inimene oma hingeõnnistuse jätab. W. Eero rääkis Kristuse muutmatusest ja w. Sirotkin kõne-les piltlikult ülaltsündimisest. Hilja õhtul jutustas weel w. Sirotkin Petaanias usulaewa ehitusest ja wahendeist, mis tal peawad olema: ilmakaart —

Konwerentsist osawõtjad.

mise suhtes, et pärast uussündi peab kindel nõu olema õndsaks saada, juhtnõore wõtta piiblist, peab tarwidust tundma Püha Waimu järele, end sõna-kuulmisele sundima.

Suurem osa kaugemalt tulnud wõõrad olid juba koos. Õhtul äratuskoosolekul rääkis w. Sarow mitmesuguseist wabandustest ja takistustest, mida inimesed toowad ette, kui neid Talle pulma õhtu-söömaajale kutsutakse. Oh, neid wabandusi on

piibel, kompass — südametunnistus, pallast — ras-kus, rist, majakas — Kristus, ankur, mis Kris-tusse on heidetud, jne.

Pühapäewa hommikul jõudsid wiimsed konwe-rentsi wõõrad kohale, nii et wõis teist konwe-rentsi päewa alata palwetunniga w. Sirotkini juha-tusel Kreenholmi alammeistrite ametiühisuse saa-lis, milles kuulsime, et suurim töö jumalariigis on palwetöö. Terwitusi anti kümnest ühingust: Noa-

Järg 164. leheküljel.

Lahkuwad luiged.

Sünge sügisöö . . . Üle uinuwa maailma laiutab raske udu, mäsides nägematul kätel nagu loodust tuhmi leinaloori.

Kadusid kõrguses säratahed, kutsudes pisaraisse, mis laskuwad kurwalt krabisedes koltunud maa- le. Nutab taewas sügisööl . . .

Nutab raskeid ja rohkeid pisaraid — selliseid, kui nutetakse surnuile. Üksikule rändurile kostab see pisarate lang kui murtud südame waikne waluoie, kelle osa lein ja pisarad.

Koltunud rüüs kannatab maa- ilm — sellena, kelle esimese armastuse purustanud karmid käed, rüwetades ainsama truuduse, heites riismeina hauda kuldse kewad- lootuse!

Nii jah kannatab maa ja leinab nutja taewas sügisööl: Peigmehe- ta pruudina — kelle osa waid liiwane küngas kalmistul ja werine haaw tuksuwas südames, mille lõõnud ka- duwuse wärskest teritatud oda. —

Ja siis, kui koltub nukruses sügisöine loodus, sünnib mälestus kewadest ja üürikesest öitswast elust . . .

Täna, sel surewal waludeööl — sügisööl, lahkuwad luiged. Lähewad kõrget ja kauget teed, lumiwalgeil tiiwul . . .

Aeg-ajalt kostawad katkenud hüüded mustpi- medas kõrguses, maandudes waluliselt wärisedes surewale pinnale, kui leinakellade helin taewa- templi kõrgemaist tornest.

Katkenud helid sügisööl: lahkuwate luikede wiimane terwitus! — Keu—keu—keu — — —

Nägemata kauguses lõõwad lumiwalged tiiwad niiskelt õhku ja läbi öö kestab luikede lend . . . Nad lahkuwad! — Rutt on neil minna siit ära. Siit, kus porine maa ja surmalemõistetud elu kahwatus rüüs.

Kord küll öitses siingi. Lokkas paljutootaw elu ja juubeldas päikeskullane kewad. Paisusid pehmed weed üle kallaste, luues aasadel wõrratu ilu. Näis, kui ei närtsiks enam kewad ega sureks elu! — Öitsesid lilled, kui koltumatud, orus ja mäel.

Kostis waid lakkamatult kewadnoore elu juu- bel. — — — Siis asusid luiged siia . . . Leidsid kodu kewade ehitud orus. Ülew oli nende, siia asunud luikede mäng. Toredail tiiwul walgeil, puhtail heljusid nad orus, kus kristallselge järwe- pind löi waikseid wirwendusi luikede teel.

Ilus jah oli siis siin, kui tulid luiged!

Ent kewad kadus — wiies puhtuse ja ilu!..

Hulgusid külmad tuuled läbi oru, kaotades ke- wade lõhna ja jäisil suudlusil suretades lillede ilu. Laskusid öödehalled üle maa, imedes tardunud huu- lil õilmete elumahl. —

Kolm aega

Hugo Walzeri maali järele

Läbistades torme ja hallaõid muutusid mu luiged waid tõsiseks ja kurwaks, kui lasuks purewad nukruse warjud lumiwalgeil tiiwul . . . Üürikeseks weel kestsid unistused mõõdnud õndsast elust ja mängust ülewast, üle järwee . . .

Ja kui tõmbas taewas oma palgeile leinaloori, weeresid pilwedest pisarad mustawale maale. Siis selles pisarate muusikas lõppeski kewadjuubel, — tuli sügis ja sünnitas hallaööd, mil käis kaduwus kuulmata sammul oma ohwreid märkimas surmale..

Üürike, üürike oli olnud säraw elu!! —

Ent luiged proowisid omi tiibu, et wõimsal lennul jõuda ära siit. See imelik maa: kaduwuse kodu! — ei, siin ei wõinud olla nende kodumaa. Ei, ei! — Pisut waid olid siin — kuni tugenasid lumiwalged tiiwad ja kogusid lugematud hulgad. Nüüd lahkuwad nad . . . jättes surewa maa, lõh- nata — koleda maa. Üle kõõdnunud elu wiivad lumiwalged tiiwad wõimsal lennul ära neid.

Weel waikides kostawad kaugusest katkenud helid — ja wärisewa kajana waibub lahkuwate luikede leinalaul — — —

Wiimane terwitus . . . igatsew ja ühtlasi kurb — kui koju kutse hinge waldaw, armas — millisele wastu seista wõimatu! Nägematuses haarawad tu- gewad lõõgid õhku ja lumiwalgeil tiiwul lendawad luiged läbi öö . . .

Jõudes nii üle muldse maa, üle koltunud elu, uuele kodumaale! —

Ära lahkuwad mu luiged enne talwe tuiske ja torme, süngeid häwitawaid . . . Üürikeseks olid jah siin: — kuis kestis armukewad ja uuestisünnitaw elu — loow, jõuline. — — —

— Tinaraskelt sõuawad ähwardawad pilwed üle maa, ujudes kui raudsed laewad mustawasse kaugusse, kandes pisaraid ja leina. Rõhuwalt laiutab tähta taewas üle udusse uppunud looduse, warjates enda tumedas süles lõpmatuseni sügisööde tuska. —

Kaugel aga kahisewad nägemata tiiwalõõgid ja wõimsal lennul lahkuwad luikede parw, lüües tu- handeile tiiwul õhku üle maa . . .

Ja siis, kui lahkuwad luiged — tuleb talw.
M. K.

Kesköö tunnil.

Videviku warjud tihenevad. Äsja purpurpuna- sena lõõmav ehakaar kahvatub ning kustub. Üle taevakummi tõmmatakse tume loor, millest hak- kavad läbi vilkuma üksikud tähed. Ööwarjud jook- sewad läbi maad ning jäävad siis kuninglikult val- litsema. Tasa-hilju levib igalepoole waikus, kui waikis lõolaul, muusträästas õhtulaulu lauldes puh- kele läks oma kongi ning kogu loodus uneleb. Nüüd valitseb ta nii iseteadvana, kui küsida tahtes: — Kes võib, kes tohib mind segada?

Puhkele läheb väsinud põllumees, kes päewa palawal higistades rasket tööd on teinud. Magu- sana tundub uni pärast päewasi raskusi. Ase- mele heites samal hetkel ununeb kõik — mured, valud ja askeldused, kui kinni põimib uni silmalaud. Ja unes algab uus maailm ja uued nägemused kangastuvad.

Kesköö tund läheneb.

Imelik tund. Paistab kõik surnuna. Kõiki on valdamas vägev unevaim.

Kõike-valdav uni. Nii magus väsinud inimesele. Uni — kui vaenlane sellele, kes valvel peab olema.

Uni langes kui loor neitsite peale, kes peig- meest ootasid, ja nad jäid magama, kui magus väsimus asus liikmeisse.

Kuid keskööl kuuldi häält: „Vaata, peigmees tuleb.“ Magusama une keskel tundus see wõo- rastavana. — Kas siis nüüd on aeg . . . miks ei tulnud ta päeval, kui teda ootasime? Miks ei tul- nud ta õhtul, kui lambid süütasime, vaid nüüd keskööl?

*

Oleme jõudnud kesköösse.

Raske on õhk. Tuhmiks jäävad ususilmad ette vaatamast ja ootamast; raskeks jäävad kõr- vad peigmehe samme kuulatamast — ja lambidki kustuvad . . .

Kostavad ka suigutavad hääled: rahu, rahu — pole ühtki häda! Ent paljud usaldavadki, kui po- lekski nii väga tarvis oodata ja valmistada.

Üks kui teine on langenud une saagiks ja är- kab alles hetkel, kui see ju hilja, kui ju peig- mees tulnud ja uks järele kinni pandud. Siis täi- dab meeletu hirm südant . . . meeletu kopu- tatakse uksele, kuid seest kostab hää: „Mina ei tunne teid.“

Õnnis see, kes valvab ja oma riided puhtad hoiab (Ilm. 16: 15), kes igatsusega ootab koidu- puna ärkavat taewarannal, kes ei jää magama peig- mehe ootel . . . Lähedal on ta tulek, — pea il- mub ta pilvedel — meie aukuningas Jeesus.

Kuidas leiab ta meid?

P. S.

rootsi C. E. — Ilm. 3: 4; Aruküla C. E. — Eew. 3: 16; Naraka-Triigi C. E. — Kol. 1: 10; Rakwere C. E. — 2. Tim. 2: 15; Paide C. E. ühing oma osakondadega Järwamaal — Juuda 1: 2, 3; Tartu S. R. ja C. E. — Heebr. 12: 2; Tallinna C. E. — Heebr. 10: 35; Narwa-Jõesuu — Heebr. 4: 12; Tapa-Lehtse C. E. — Taaw. 1. 66: 8, 9 ja Lügenuselt.

Kell 1/2 11 asuti konverentsi teemi juurde: Abinõud wõiduelu kättesaamiseks. Üldteem oli wõetud Ilm. 12: 11: „Ja needsamad on ta ära wõitnud Talle were läbi ja oma tunnistasõna läbi ja ei ole oma elu mitte armastanud surmani.“ Esimesena kõneles w. Sarow Talle werest. 2. Moos. 12: 7, 13, 22, 23 näitab, et nagu Iisraeli rahwal, nii on ka meil Talle were läbi pääsmine ärarikuja ingli käest ja wõit kuradi üle; pattude andeksandmine Eew. 1: 7 ja 1. Joh. 1: 7. Süda peab Talle weres puhastatama patuwõlast ja surnud tegudest. Surnud teod on need, mis meie ise teeme oma au taga ajades Heebr. 9: 14. Kui Talle weri on meid neist puhastanud, siis wõib alles armastus Kristuse wastu teda teenida. 3) Riiete puhastus, sest määrinud riietega wõitu ei ole, Heebr. 10: 11. Talle were läbi on meil: 1) julgus püha paika minna, Ap. teg. 20: 28; 2) kindel teadmine, et oleme Talle werega ostetud, Ilm. 5: 9; 3) õigus antud waenlase hirmutustele wastu astuda, Room. 5: 9 ja 4) meie oleme Talle werega kaetud.

Tunnistamisest kõneles w. Sirotkin. Kõigepealt peab tunnistama pattu Jumala ja inimeste wastu. Jumal maskeerimist ei salli. 2) Elu peab tunnistama, Heebr. 11: 9, 13; 3) lootustunnistus, Heebr. 10: 23; 4) Kristuse surma tunnistamine.

Kõik, mis tunnistamise pärast siin oleme kannatanud, tasub Kristus.

Ärasalgamisest kõneles w. Sildos Luuka 9: 23 järele. Ärasalgamine on mahajätmine, mahapanemine — suuremine oma tahtmiste, himudele, enese ristilöömine, pallasti enese peale wõtmine, wanainimese mahaheitmine. Ära salata on tarwis: tühi nali, wihameel, kohtumõistmine, jumalakartmata elu, ilmlikud himud, asjad, millega wõib takistuseks olla usuteel teistele. Omamina on suur takistaja. Ärasalgamise õnnistused, kasud: 1) saab lahti patuteenistusest; 2) ei ole oma himudest ja tujudest wedada; 3) saatana walitsusest; 4) omandab rahu, rõõmu; 5) laituse pärast ei tunne walu; 6) kiitus ei mõju; 7) on ühenduses Jeesusega; 8) on julged; 9) wõitmatud; 10) on meelewalg palweis; 11) õpiwad kui jüngrid Jeesuse koolis ja 12) on osa esimesest ülestõusmisest.

Pärast wäikest pildistust tõttas igaüks koju, et kella wiieks Aleksandri kiriku noorsookoosolekule tagasi jõuda. Kolme wenna läbi kutsuti rahwast elawa wee juurde. Kutsete wahel kõlasid laulud. „Noorte Elu“ osteti kaunis rohkesti. Õhtul kogusime weel wiimaseks korra Petaaniasse, kus wõõrad wennad jumalagajatuks manitsesid läbikatsumistes oma Issandale truuks jääda ja proowi wastu pidada, ja mitte niisugused töötelijad olla, kes pea maas tee peal hingedest mööda lähewad, neid tähele panemata jättes, keda päästa waja. Järwa-Jaani ja Paide õde, C. E.-lased, rääkisid weel, kuidas nemad Jumalat otsisid ja wiimati leidsid. Hilja lahkusime koost, suuri õnnistusi, õpetusi ja parimaid mälestusi kaasa wiies.

Üleilmlikult C. E. konverentsilt.

Wäikest noorjootõõst, mis umbes 45 a. eest Ameerikas Dr. Clarti poolt alustati, on kaswanud üleilmlik liikumine, mille lipukirjaks on „Kristuse ja koguduse eest“. Tänamu juwel peeti Londonis VII üleilmlik C. E. konverents, millest ka meie Eesti C. E.-laji osa wõtma kututi.

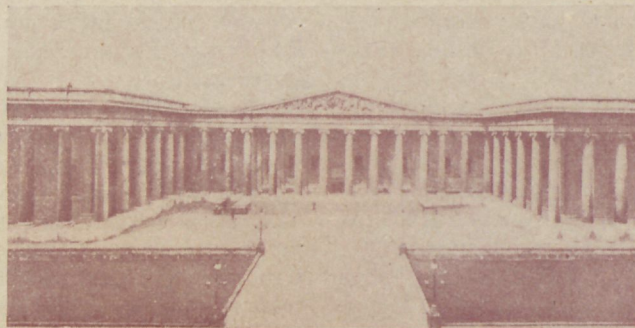
Liidu poolt otjüstati jaadikuina sinna läkitada w. R. V. Marley. Minule tuli see jõit ootamata — ei olnud seda ennem kawatsemudki, pealegi oli ringreis Soomes teha. Ka rahaline külg pani mõtlema. Siiski otjustajin lõpuks jõiti.

Soomes wiibimise aega lähendades jõitsin Helsingist 6. juulil Tallinna. Wäljaõidumini jäi ainult paar päewa, mis tulusid wiijade nõutamiseks — saime tublisti w. Marleyga nõõda konsulaate joosta. Wiimaks oli pajs forras — täis kõlangu templeid ja kirjutusi. Kui selge pilt taewasse pääsmiseft. Igawiluteed alates peab olema meil pajs forras. Mi newik werega puhastatud, waherford Ju-

malaga ja inimestega selge — siis on julgus astuda teefe läbi surmajordani taewalinnu poole.

Lauk. 10. juulil on wäljasõidupäew. Pärast lõunat jõuab w. P. Attila „Ari-

õitu. Wiimaks fl. 1/2 10 lahtub laew jadamassillalt, maha jättes saatjate hulga ja Tallinna loodekummas õhetawa. Meie Issandale tänuks, et ta on kinninud meile nii kauni waiffe ilma taewaõiduks.

Briti muuseum.

aduel“ Soomeft Tallinna, kes Soome jaadikuina õidab konverentsile. Triumwiraat on koos.

Sadamas on meid mitmed usklikud jaatma tulnud. Antakse lilli taaria. Uhte „Ariadne“, Baltimere pärl, ootab wälja-

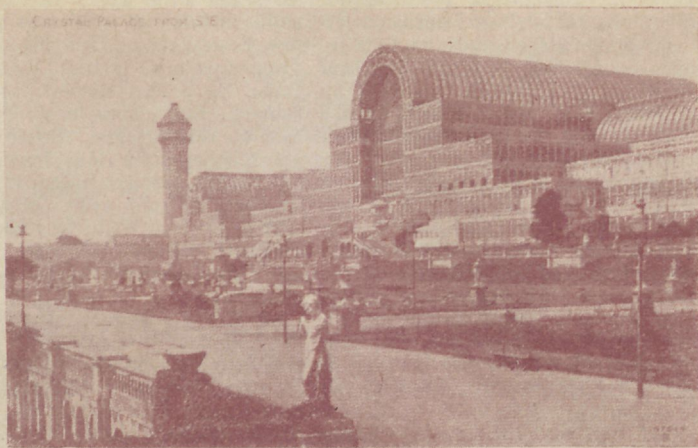
Kord tuleb ka meie elus päew, mil saabub laew, et wiia meid wõitluse maalt taewasele konverentsile; päew, mil wiimaseid terwitusi mahajääjatele ütlemele, kes meid igawiluteele on tulnud jaatma; päew, mil elupäike meripunaena ilmapiiri taha wajuab. Siis päästetakse wiimased kõied, mis meid sünnimaa külge seowad ja kuninglikul laewal õidame läbi õõ tundmatut teed tähtede walgel wastu tõuswale päikesele. Kui õnnis näha nut päewa seal-pool surmajõe laineid!

Issand on meiega! Jaame kogeda kogu õidul. Saame woodid magamijeks, nii ei tarwita 2 õõd uneta olla. Pärast õhtuõõki läheme weel laewalaale nautima ilusat jumeõhtut. Wiibime seal kuni õõtnelkuni. Waifne on weepind, läikiv õhtuehas. Mähi-

nal künnab laev wette wagusid ja sünniwad lained ptkad ja wahused. Kustuwad loobetawas ja merepinnal hõõguwad tuhanded mahedad wärwide nüansid!

Koidab pühapäewa hommik järeaw. Läheme jälle üles laewataale. Kehtpäewal sõidame mööda Gotlandist — Saaremaa suurune saar Rootsi wetes. Kaldalt paistawad kirkud ja alewid. Meie 3. kl. reisirühm on mitmekesine — üks juut, mõned sakslased, kelledest üks jotsialist olnud reisi tegemas Balti riikidesse jotsialismi edustamiseks, ja mitmed eestlased.

Esmaspäewa hommikul hakkab paistma Swinemünde, Doderi jõe suus nagu unistuste linn hommikusel uhus. Meile wastu liuglewad laewad mustil purjil ja mööduwad waitfelt kui elundistatused. Kaldal on sadandeid omne ja telke üles löödnud juwitamiseks. Osa jeltskonnaist lahtub juba Swinemündes laewalt, kuna suurem osa jätkab reisi Stetiini poole. Kümneid halle sõjalaewu seisab sadamas jõesuus. Jlus on sõit mööda Doderi jõe, mõlemal pool kannid maastikud. Maastiku laad ja

Kristallpalee.

Berliini loss.

mööda linnawaatluses. Jlus linn, suure ehitused ja wõrdlemisi puhas, Tallinnast palju suurem. Ostate igakuks Sakamaa aiawilja.

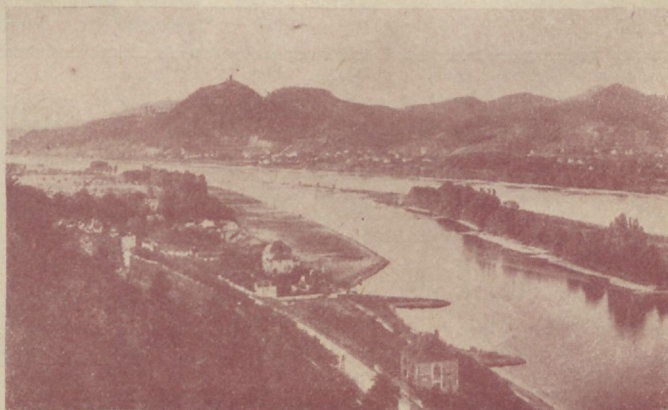
Umbes kl. 2 ajal istume kiirrongi ja sõidame Berliini poole. Suure kiirusega tormab rong edasi. Sakamaa rongid sõidawad palju kiiremini kui meil. Kümned wastutulewad rongid kihutawad meilt mööda. Hirmus on mõelda, kui siin rongide kokkupõrkamine peaks sündima. Mööduwad suurepärased maastikud: lofkawad wiljawäljad, wiljapunaaiad, millede wili ju küpsemas, ja punaste katustega majad puude wahel. Wäga palju maalilisi motiive.

Lähene Berliini. Nagulid suurte lillerikaste aedadega paremal ja pahemal pool. Geinbbrunneni jaamas astume rongilt ja sõidame Saksa C. E-laste peamajja Woltersdorfi. Maha astudes peatume toreda mitmekordse maja ees, endine sanatoorium, mille C. E-lased on oitnud umbes 50 miljoni Smk. eest. Maja ümbritseb suurepärane park ja teijelt poolt järw. Siia sõidawad C. E-lased oma waba aega mööda saatma. Siin ajub ta kirjandusteistladu ja

ehitused on omapärased ja erinewad palju Eesti omist. Sga tükike maad on ära kasutatud.

Wahupeal jõuame järwele ja ähtlasi paksu uttu, mis järwelt on üles tõusnud. Ka meie elus tulewad mitugi forda pimedad ajad, mil otjekui uduwõõsse oleme kadunud ning kus peame effima ja kobama. Uhus edasi! Warsti jõuamegi jälle selgele päewapaistele.

Stetiini lähedale jõudes tuleb laewale piiripolitsei passe läbi waatama. Tüff aega liugleme mööda Doderit. Kummalgi pool wabrikuid ja tehaseid lõpnata hulgad. Sadamasie jõudnud astume laewalt ja sammume läbi tolli läbiwaatuse. Tänavale jõudes jooksewad kui saagi kallale meie juurde mehed pakkudes endid meie pakkide andma. Wahest käiwad nad hulga maad kaajas ja seletawad, et neil tööd pole. Töö puudus on suur. Tänavraudteel sõidame jaama, kuhu pakid hoiule anname ja pileti Berliini wõtame. Mõned tunnid on aega rongi arajõiduni — need jaadame

Reini mäestik: Siebenbrunnengebirge.

raamatukauplus. Kohtame w. Achenbachi ja Laszahn. Nõdmustaw jällenägemine. Warszi ilmub ka direktor Schürmann terwitama. Kui asukohad meile on kätte juhata tud, on õhtuõht ja pärast seda veel kooswiibimine C. E.-lastega, misjuguist juhatab Schürmann. Wend Marley kõneleb Eesti C. E. tööst, Artilla Soomest, ühlaasi soololaule lauldes, w. Achenbach omist reisudest rajariikidest ja Wene misjonist ning w. Rabe, kes ka wahapeal kohale jõnab, jutustab tööst Lätis. Igatahes oli see koosolek suureks kajaks nimetatud maade tutvustamiseks Satja C. E.-lastele.

Wälja puhates läheme järgmisel päewal Berliini vaatama. Wind üllatab, et kõik majad mustad ja nõgised on, üegi festiivnaas. Wabrikute ja rongide suits ei jalli midagi puhast ja walget. Täna wad on asfaldiga kaetud — wte läikivad. Tuhanded autod kihutawad edasi-tagasi — mõnes kohas pääseb waewalt üle tänawa teisele poole; kui närwiliseks wõib teha jarnane pöörane liikumine!

Käime akwaariumis ja uuema kunsti galeriis, mis asub end. kroonprintsi-palees. Keisripalee ees laseme endid pildistada ühe suure mälestusjamba jalal. Õhtul sõidame Woltersdorfi, kus ka veel järgmine päew wiibime.

Siis algab äraõidit. Siitisel õhtul läbi lippudest auwärawa saabetakse wõõrad minema laulude saatel. Läbi õõ sõidame. Magada ei saa pea uugugi. Rong sõidab suurepäraselt kiirelt wäheste peatustega. Hommikul jõuame Ruhri piirkonda. Rongu maastiku laad muutub. Wabrik wabriku kõrwal — lõpmata forstinate mets, millest wäljatulew suits kogu ümbruse otsekui uttu peidab. Imelik on mõelda, et inimesed wõivad veel elada jarnakes ritutud õhkkonnas. Suured kiviõelademed on siin. Muu seas ka asuwad siin Eshenis kuulsad Krupi wabrikud.

Kella 11 paiku enne lõunat oleme Rõlnis. Astume rongilt. Kohe jaama juures üllatab meid hiigla doomkirik oma taewa poole tõuswate tornidega. Jmestuses paneb waikima see gootistiilne arhitektuuri suur töö. Lõunat jõõmud sõidame Balti wennad edasi w. Achenbachi kodulinnna, sest edasiõit Londoni poole on alles õõjel. Õnneks wõidmetuiseks jätub olema wihmane ilm, mis küll õhtupoole selgub. Vinn asub Reini jõe kalbal mägisel maastikus — üks iluwaimasti kohtadest Reini jookkul; üle jõe paistab seitseme mäe ahel — Siebengebirge. Käime

wana lossi waremis ja Reini kalbal. Pejen küsi Reini wees. Meelbe tuleb, kui palju on faksalajed luuletanud ja laule loonud Reini iludusest, mis küll põhjendatud. Heameelega oleks tahtnud sinna ka nemaks jääda, kus pealegi leidmine nii sooja wastu wõtmist, kuid pidime tagasi sõitma Rõlni.

Õõie jätkame sõitu. Belgia piirile jõudes käib wagunist läbi kaunis üstõikne tolliametnik, leppibes jellega, et ainult ühte sumadani korraks pikku heidab. Ainult piletiga on meie Balti wendabel kogu aeg Londonini tunga — faksalaste korraldamatu te tõttu. Õnnelikult jõõdsime siiski wiimaks kohale.

Belgias on juba maastik teistjuguine kui Sakamaal — puuduwad mäed. Kamajad on omaparased lihtised, terawate katustega. Sõidame läbi Brüsselist, kus rong ainult lihtise aega peatub. Õstendes astume laewa, misjuguine oma puhtuse poolest palju loowida jättis, ja sõidame üle lainetawa wee Inglismaa poole. Wahapeal paistab Prantuse rand. 3—4 tunnilise sõidu järele paistab Inglismaa kõrge rand ja Doweri linn.

Maale astudes peame jällegi läbi passi ja tolli läbiwaatuse minema. Kui nime tane, et oleme C. E. delegaadid ja sõidame Londoni konverentsile, on tolliametnikkude ualduus wõõdetud — nii tuntud on C. E. Inglismaal.

Jstume rongile. III klassi wagon, kuid umbes jarnane, kui meie II wõi I klass — plüühiga kaetud pintidega. Tihti sõidame läbi pimedate tunnelite, et tulla mõne aja pärast jälle päewawalgele.

Maastik on wähe mägive, wäikesed puupuhmad siin ja seal — suuri metsi ei näe kusagil. Majad mitte just kaunid, kuid siiski korralikud. Pärast lõunat hakkawad paistma Londoni agulid. Majad suitsunud — ja pea kõik samalaadilised mabalapoolsed. Inglisele armastawad elada omaette majas üks perekond, seepärast on see arusaadaw.

Wiktoria jaam. Meile on tulnud wastu keegi inglise C. E.-lane teerühiks. Veel mitu sõitu maaluustes rongides ja wiimati oleme päral, kui seisame poliitshmitumi hoone ees. Üle tänawa on tõmmatud walge riidest lint konverentsi pealtrjaga.

Siise astudes kohtame Joh. ja Gewa Wühnerit, kes siin õppimas. — Esmine Bristolis ülikoolis, teine walmistumas Egiptuse misjoni jaoks Londonis. Oleme rõõmjad kohtamise üle. Müüd pole muret,

et keelega peafime hätta jääma. Delegaati dele antakse siin rimamärgid ja programmid ja muud tarwilised paberid kätte.

Õhtul on terwituskoosolek suures toredas Queens Hall'is. Tore kolmekordsete rõõudega hiigla saal on rahwasti täis. Lawal asetub umbes 600-liikmeline laulufoor ja tähtsamad tegelajed. Koori juhatab rev. Carey Bonner, armas jõdamlik mees, kes kõitide lugupidamise wõidab oma sõbralikkusega. Laulud on wäga head ja hästi harjutatud.

Koosolekut juhatab prof. Chance. Esmesena kõneleb Chanterbury arhiptiskop, 80-a. hallpea terwitabes. Kui Inglise riigikiriku pea C. E. konverentsi.

„Meie oleme mitmest suunast koos ja meie wahel on suured wahed, kuid siiski see wahel ei ole nii suur, kui Jumala salgaja ja selle wahel, kes Jumalat armastab. C. E.-lastel on tulewik. Nende kohus on müübisaja inimeji Kristusele wõita, mitte unustada oma ülesannet praeguses ajas.“

Järgmisena astub kõnelema Wabatirukute uniooni juht rev. Lewis, näidates oma kõnes, milline hea mõte on C. E.-s. 1) C. E. — Kristus igalpool — üleilmlik, oleme wennad Kristuses kõitidest rahwustest ja keeltest. 2) C. E. — Kristus meie terwes elus. Paarjada aastat tagasi ei olnud meil seda kiusatust, mis müüd, et wälispidine sotsiaalme tegeuus tahab wälja tõrjuda pühituselu seespidise. Kristus peab aset leidma meie tegelikus elus: poes, tehases, tänawal, iseloomus jne. 3) Rahwasteliit ja C. E. Rahwasteliidu wundament on C. E., sest ilma kristliku põhimõteteta on ta alusetu ja tühine.

Siseminister sir Jounson Hicks: Riigiwalitjuse nimel terwitan teid, sest peaminister ei saanud tulla. Suur rõõm on näha neid C. E.-laste hulki, kes on ainult esinabajad mitmemiljonilise hulga poolt. Teie tulemine Londoni ei ole asjata. Teist peab hea mõju ka Londoni peale wälja minema. Kui süda on puhast, on kõik puhast. Londoni süda on mustaks saanud — olge teie heaks mõjuts. Kui kõik neid mitu miljonit C. E.-last terwe oma jõu kogu wõtaksid ja teeksid oma paremat, siis wõiksid nad maailma uuendada, imet teha. Ma soowin, et teie seda ühte omadust wõiksite omandada, mis Kristusel oli — eneseärajalgamine. Suurimat talistust teeb enesearmastus.“

Veel kõnelewad Dr. Clark ja teised. Saadetakse õõnejoowitegramm kuningale. (Järgneb.)

Georg Steinberger.

Ainetel Joh. Sarow.

2. Tõõ Remismühle haigete warjupaigas.

Schweitsimaal Remismühles oli usklikkude osadus niwõrt suureks kaswanud, et koosolekuruum jäi kitsaks. Osaduse liikmed otjustasid seda maja, milles mainitud ruum asus, ära osta. Mõõeldud, tehtud. Seda tegid nad selle nõõuga, et koosolekuruumi suurendada. Asja aga paremini järele kaaludes leidfid nad, et maja ümberhitamine oli mitmesjuguiste raskustega ühenduses. Seepärast arwati parema olewat maja niisama jätta ja krundi peale uus kabel ehitada. Nii ka tehtigi. Müüd tekkis küsimus, mis tühjaksjäänud

koosolekuruumiga teha ja milleks teda tarwitada. Seal andis Jumal osaduse liikmele Marie Leumannile kauni mõtte südamesse: tühjaksjäänud ruumi sisse seada warjupaik niisjuguiste haigete jaoks, keda arstid olid üle annud, ehk kes oma terweksjaamise lootuse olid ainult Jumalale pannud, aga mitte arstide peale, ja kes veel pärast hoolekandmist wajawad. See mõte leidis teiste poolt heakskiitmist. Esmesena majaemana tennis õõde B. Zsler, kes 20. juulil 1885. aastal uues haigete warjupaigas töõd alustas. Järgmisel aastal astus juba 28 haiget sisse. Et haigeid ikka juurde tuli,

ehitati terve maja haigemajaks ümber ja kandis nime „Petesta“. Aga kauaks „Petesta“ ruumid haigete tarvis jätkusid? Haigete arvu kasvamise ja muud tarbed nõudsid uute majade juurdeehitamist. Ode Isler ja tema abilise öde Elije kandsid waites palves oma asja Issanda ette jelles kindlas lootuses, et Issand ise oma tööd jätkab. Ja nad said imet näha. Kui öde Isler 1899 13-aastase töö järele Remismühles, oma Issanda juurde koju läks, võis ta „Petesta“ kõrval uusi maju „Eben-Gejerit“ ja „Peetelit“ näha. —

Selle wahe ajal oli wend G. Steinberger õppinise St. Chriſchona misjonimajas lõpetanud ja misjonäriks õnnistatud. Remismühles töötaw wend Wäckerling oli pool aastat St. Chriſchonas piiblikursusel wiibinud ja seal wenda Steinbergeri tundma õppinud. Kende wahel tekkis südamlilik sõprus ja palaw armastus, mis pärast Wäckerlingi äratulekut St. Chriſchonast edasi kestis. Sellest see siis tuli, et pärast öde Isleri surma wend Steinbergeri esimese asemel soowiti.

Armas taewane Isa, oma laste suur ja tark kaswataja, wiis kohe wenna Steinbergeri pärast misjonäriks õnnistamist St. Chriſchonas tingimatule usuteele. Wend Steinberger algas jumalariigitööd koha peal, mis wälispidisele inimesele wahe ligitõmbawana oli. Keegi armas wend ja sõber Schaffhauseni kantonis soowis, et ta sinna tuleks wabalt rõõmusõnumit ristitist kuulutama, ärakadunuid teenima, et nad ristilöödud Jeesuse juurde wõiksid tulla. — Kuid kindlat ülalpidamist ei wõinud wend talle lubada. Nagu ta ise, pidi ka wend Steinberger oma wälised tarbed Issanda hoolde usaldama, nagu ta sisetega enne teinud. Wennal oli arm jellel teel waejuses ja madaluses oma õpetaja järel käia, ja ta elas seda läbi, et mingit puudust ei kannatanud. Wend Steinberger oli ka selle enesele pühaks põhimõtteks teinud ilmaſki inimestele enese kitsitusest ehk hädast rääkida, waid ainult Jumalale, ja Jumal pidas sõna. Kord oli ta Remismühles külalisena wiibinud ja tal ei olnud krossigi raha taskus. Ta ei õelnud sellest wendadele-õdedele sõnagi ja neile ei tulnud ka ette talle midagi anda.

Juba oli ta teel raudteejaama ühes wenna Wäckerlingiga ja tal puudus raha sõidupileiti ostmiseks.

Waiſkelt Issanda poole õhates, et Ta teda ka seekord häppi ei laseks jääda, astus ta teel edasi.

Kui ta tükk maad juba majast eemale oli jõudnud, hüüti teda selja tagant. Keegi külaline majas oli kohe pärast wenna minekut öde Elijele 20-frangilise raha annud, et wiimane selle praegu äraläänud wennaale edasi annaks, kelle wälimus waejusest tunnistust andis. Sarnase kingitusega ruttas öde wennaale järele ja andis talle selle rõõmuga kätte. Ta tänas Jumalat, et ta ka seekord oma põhimõttele ustawaks wõis jääda, ilma et häppi oleks jäänud.

Enne jõulupühi 1898 tegi wend Steinberger lühikese külaskäigu Remismühlesse ja nägi öde Isleri wiimast korda siin maa peal. See külaskäik oli jahutusheft öde Issandalt. Pärast pühi läks ta seisuford halwemaks. Ta oli mõnikord mures, et pea wõib talle kojuminekutund saabuda ja siis jääwad wennaõed abita, sest jelles suhtes ei olnud weel ikkagi samme tehtud. Ta kindel soow oli, et wend Steinberger tema asemel Remismühlesse tööle kutsutaks.

Wend Steinberger oli wahpeal Schaffhauseniſt Gotha linna Thüuringimaale kutsutud, et seal mõni aeg linna misjonitöös abiks olla. Issand andis ka seal armu teenida. Thüuringimaa enda waimlise surmaga seisus waiga wenna südame peal, ja ta mõtles palju selle üle järele, et midagi teha paljude patuunnes suikuwate inimeste päästmiseks.

Pärast öde Isleri surma kutsutigi wend Steinberger Remismühlesse, kus ta 1. juunil 1899 tööle hakkas. Õed olid jelles kindlad, et Issand ise teda teenistusse kutsunud ja sisetelt oma tööle Remismühles kohustanud. Harjunud mitte midagi teha ehk määrata oma tahtmise järele, andsid nad selle asja rahulikult Issanda hooleks. Ka wend Steinbergerile sai see ikka selgemaks, et Issand teda erilise teenistusse Remismühles on kutsunud. Paljud sisetised kiwatused ja wõitlused lõppesid ja rõõmuga andus ta Issanda teenistusse, tänulik olles, et oma armsaid wendi ja õdesid Remismühles tohtis teenida. Issanda töö laienes. Suwel pidi ja wõis suur hulk külalisi eramajades korteri leida, mis aga hiljem nii awaral kombel wõimalik ei olnud, sest et majadesse asusid inimesed elama.

Jumala abi peale lootes wõeti nõuks jälle üht maja juurde ehitada, milles üfikud toad leidusid, kus nad wõiksid wastu wõtta neid, kes suwel rahu otfiwad. Maja nimetati nurgakiwipanemisel „Siilo“ks“, „rahupait“ ja umbes seitsme kuu pärast wõidi juba kolmekordset kiwimaja 40 üfiktoaga õnnistada. Wend Steinberger ei wõinud oma sisetõnnistamis kõnes muud teha, kui ainult Jumala heldust ja truudust kiita, kes oli töötuse tõeks teinud: „Minu pärast on hõbe ja kuld.“ (Apg. 2: 8). Järgmisel aastal 1902 põles kuu, kuna Jumal majasid tule külge hakkamise eest kaitſes. Tuleõnnetus sundis neid majapidamise tarwis üht majandushoonet uue pesukööbiga ehitama. Issand aitas neid ka siin, et hoone walmis sai, millele „Sutot“ nimeks pandi. Warsti tunti ka kohase palwesaali wadjadust. Issanda abiga wõisid nad jälle uue maja ehitada, milles palwesaal mahutus ja mida „Siioniks“ kutsuti. Kõik need majad ehitati üles armastusandideſt, mida Issand imelikul wiisil kofku jaatis. Isa maja ehituse algusel andsid wennaõed ja öde asju Jumala hooleks ja Tema ei ole neid häppi jätnud. Aga wenna Steinbergeri tööaeg oli siin maa peal lühike. „Siioni“ ehitumise ajal tundis wend oma terwije kawnis nõrga olemat, siiski kofus ta natuke aasta lõpul. Jõuluõhtul 1903 ja wanaaastaõhtul ning uueaasta hommikul 1904 pidas ta kolm wiimast palwetundi oma kodu. Kõige wiimane kõne uueaasta hommikul oli 100. laulu põhjal, mille põhimõte oli, et meie peame omal teel uuest aastast läbi waimus kummardukes wastu minema kõigele, mis Jumal laſeb tulla, olgu see rõõm wõi walu, hüwe wõi paha. See tahtis welda: iga juhtumus on waja alandliku jah-sõnaga waimus wastu wõtta, nagu oleks see taewaselt Jalt tulnud ehk Tema tahtmisel sündinud.

Uueaasta päewal 1904 tundis wend Steinberger end kawnis tugewa olemat. Ta julges siis usus 2. jaanuaril oma sõbra ja wenna ewangelisti Wetteri jeltſis Berni reisida, et sealt Juuraſse minna.

(Järgneb.)

Shatami kiriufõpetaja.

E. Dehler-Heimerdinger. Gesticandud M. Kerg.

(Lõpe.)

Ta aitas ämma äripäewarietes põllu- ja majatööd teha. „Kui kauaks?“ küüsid naabrid ijeskis, „noor nägus neiu leiab teile mehe!“

Noormees ei jätkanud ülikoolis õppimist, vaid palus misjonäriks omale tööd määrata.

„Tööd? Praegu ei ole waba kohta?“ oli wastus.

„Kas üht ainnüki!“ Noormehe nägu läks kurbaks.

„Oleks kohate; otsein Shatamisje mitu aastat ju õpetajat.“

„Shatami?“ kordas noormees kaks korda.

Ta ei jõudnud otsejärele, kartes, et misjonär teda pidalitõbijeks peaks, — mis veel kindel ei olnud, — kui ta koha vastu võtab. Ta ei loobunud paranemise lootusest. Seda küsimust misjonär ei püüdanud. „Ma tean“, ütles ta, „et tööd väljajehedetule troostijana, hooletandjana ja nõuandjana mitte terge, aga juure ja ilusa sihiga on.“

„Ei tahaks pidalitõbiste keskel abuda, külgehahtaw taud!“

„Muidugi“, waigistas misjonär, „sinu maja on eraldi. Sa oled ettevaatlik ja armastad piinlikku puhtust; siis pole midagi tarta.“

Noormees palus omale ühe kuu mõtlemise aega. Shatami pidalitõbiste asjunduse õpetajana loobus ta igameheks ajaks kogu inimkonna lehtsi! Ta ei tohtis ema ja noort näht, teda ta jätki armastas, kunagi külastada! Seal hulk wiletajaid teda armastaks ja austaks, kuna teda kodumaal pidalitõbisena põlati! Seal oli tal võimalus heategijana kehtwata ja igawest kasu hooletaluste inimeste hingedele saata! Pika kaalumise järele andis ta järele. Üht, kellele ta haawa näitas, ei awaldanud mingit paranemise lootust. Nüüd jättis ta eluga jumalaga. Noorik teisis kõõgis ja piirard warjates kattis mõlema käega näo kinni.

„Ma jätan sind emale abiks ja toeks. Jumal kaitsku sind!“ Naisterahwa silmad wiibisid karta ta peal, ennekuu ta kirwalt talle wastas: „Jään sulle truuks, ei taha kellegi teie omaks saada!“

Ühe pilguga kallistas noormees neitii õrna kuju. Piirard tungisid filmi ja keelajid rääkimast. Dues ootajid teda naabrid. Kergesti pumitad kohwriks ja wihmawarju kätte wõttes, sammus ta linna poole, kistastest tänawatestest ja prügitud tänavatest läbi, ja naistest, kes puunpulgatseji puuajeks wärwiisid, mööda, kanali äärde. Ülewedaja, hallpea, sõndis temaga üle waike kanali hallidest omidest, juurepärastest ametiaustustest ja ebajumalate templikest mööda.

Manda jõudes heitis noormees ülewedajalt kassa asetäitjana wäljapandud peh-nõnuse ühe käsi sõnde maewapalgats. Laialt woolas tema ees lai, majasteelik kollakas Jdajogi. Pikk madal puuärgijar-nane madala wõlwiitud katusega paat, kuhu ainult kapuli sisse wõis ronida, seisis jõe-kalbal. Selles jättas noormees reiu, pilli-roost kujukut matil lamades, kohwriks ja küber oma kõrwal. Ülewedaja tön-

kas bambusriidwaga rannast eemale. Hõl-juwad ruffipõllud, wana hall linn kanali — ja silbdadega kadusid kiiresti noormehe silmapiirilt.

Põlewate filmadega waatas ta weel kord nagu lahtumismalus tagasi. Siis kattis ta mõlemate kätega näo kinni ja pöö-ras selja. Ta oli elust lahunud. —

Kahe tuumi ümber wältas sõit jõe mööda alla. Siin ja seal metsatukk ja põllud ja kühi jõdt. Kumbki ei laununud sõna. Hallrohekad lained lokusid paadi ümber. Waitus ümberingil.

Paat peatus madalal liiwajärel kalbal. Wanamees, ainute terve mees saarel, ootas noormeeft. Jõdekaldal ajudes, teistest eraldi, oli ta kohustus haigetele linnaft tarbe-aineid osta. Tema majale ei tohtinud pidalitõbijed läheneda.

Noormees waatas ringi. Pika torni ja kirjude alnallaasidaga waike kirik naeratas talle wastu. Banaanimetjast paistsid pahemalt poolt ajunduse maja hallid katused. See oligi pidalitõbiste ajundus. Mehed asusid pahemal, — naised paremal pool. Pikad iluad banaanilehed jahiseid nagu närusjed lipud õhtutunnes. Sured kollakad roheliised kobarad rippusid maja kõrgu-sel taimede küljes. Pehme sinine õhtutae-was ja jahutawalt lehitaw tuulete. Siin oli nüüd ta kodu!

Lue õpetaja majate ajus meesajunduse keskel. Teel nägi ta umbes neljakümne-aastast pidalitõbist raamil istuwat. Ta nägu oli inetute paistetate taetud, käed paiste-tanud, sõrmeestjad ju ära mädanenud, ja-lad elewanbijalgade jarnajed. Niisugu-seid oli siin palju.

Wärin käis noormehelt üle ihu. Ta jooksis haigest mööda tema jaoks määratud tuppja ja löi utse enese järele kinni. Siin pidi ta ajuma, koidide niisuguste keskel ja neile abiks, troostiks ja juhiks olema.

„Jumal, miks olen ma siia tulnud? Ma ei ole weel nende taoline. Mu haaw wõib weel paraneda,“ mõtles noormees. Õhtul, kui naised igauks oma jameft tule-afemel toitu keetfid, — nad ei leppinud nii hästi kofku, kui mehed — ruttas ta jõe-kaldale ja waatas kaugele, sinna poole, kus oli taewaserval punane wirt, tangelt üle kollaje wee ajurwa linna ja koduküla. Jga-tuses ringutas ta käsi. Ta filmad otisid paati, mis olus teda siit ära wiinud. Alles mullu asus ta seal linna sõnusa üllõpilasena — tänajest päewast jaadif pidalitõbiste-saarel nende õpetajana!

Asjata ootas noor õpetaja paati, mis teda koduranda oleks tagasi jõundud! Ja kui see kolme nädala pärast oleks saabunud, siis ei oleks ta tagasi sõitnud, sest jelle aja jooksul oli ta arusaamijele jõundud, et ta nende wilekate hooledajana oma elule sihi oli leidnud.

See paistis ijeäärans pühapäewal filmi, kui kogudus kirikus koos oli, ja päikese punajed, sinijed ja roheliised kiired pöran-dale wirwendasid, kuna ta kantskis jutlus-tas. Naised wõtsid iga sõna ta juust ahnelt wastu, mehed laulsid haigusjett kustunud häältega sõnane põhjast Jumalale kiit-us-laule ja järawad lastefilmad wiibisid ta peal. Kõik ajuinud taudfid sinijed linajed

pühapäewaridwoid. Kes nende jalahaawu, wigajeid käsi ja näohaawu ei näinud, ei oleks aimanudki, et need kõik inimeste kil-last olid kõrwaldatud, kes ilalgi ei tohtinud sinna tagasi tulla.

Seejama lugu oli temaga. Ta ei taht-nud seda ifka weel ije uskuda. Ta ei puu-dutanud haigeid, kes teda ta toas külastajid ja kohmetamult waatas ta nende hirmajad haawu, mida ainult õsjeks kinni seoti.

Ta palkas poisike omale teenijaks, kes talle ostis kaupluseft riisi, soolatud kala, tiffe, teed keetis, toitu walmistas, wett tõi ja riideid peji. Järjekindlalt külastas õpe-taja haigeid. Efti mehi, kes päewal woo-dis lamajid ja palmilehedega omale tuult lehitajid. Ta astus ihe woodi äärest teise juurde küsides, igauht troostides ja jul-gustades. Keegi palkus talle toolike, et ta woodisewale ei istuks.

Haigete hulgas kohtas ta kaht sõpra ja küsis nende terwije järele.

„Meie ajume siin üle kahetümne aasta,“ jutustajid nad.

„Ja heameelega?“

Nende nägudest järele rööni.

„Du teil walu?“

„Walu ei ole enam muur seft ajast, kui sõrmed ja warbad on maha kukkunud ja haawad paranenud. Nüüd on meil rahu.“

Waeue sõbrapaar! Ilma sõrmeta rusika wahele pigistajid nad sõmapulgad riisi-toidu wõtmiseks. Kahetümne aasta ajumise jookul olid nad õnnelikud teadmijes, et Jumal neid ei unustanud, kes ta oli neile, kui inimestest wäljajehedetule, kodu amud, kus inimejed neid armastajid ja külastajid arst ja misjonär oma abikaalaga, kes neid tundsid ja nende peale mõtlefid.

Ka naised juurde läks õpetaja. Seal olid lihtjad kohtlajed naised ja lapsed. Siljuti olid Hongkongist kaks illemüüjat-neitit tulnud. Nad olid filmapajiwalt riidetatud, pidalitõbe märgi näos ülewär-wiimud ja huled ja filmakulnud üle wõo-banud. Õpetaja töö naste juures oli raskem. Nad sattusid mõniford teinetejega riidu. Üks oli teije keedupoti katti lõõnud ehft banaanikobarad ära lõigand.

Ühel ööl puudus kolm meest. Need olid kuigast paadi leidnud ja põgenenud, et endist kõlblufeta hulgušelu edasi elada.

Ühel päewal saabus hospidalilaeu tuues enešega aukliku paadisele kaaja. Mees aitas oma haiget naiti ja last randa. Misjonär oli neile pika teekonna tarwis raha anne-tanud. Kolm päewa olid nad jala käinud. Naise haiged jalad olid nii paistetand, et ta mitte jannu enam ei juttunud astuda.

Wiimajele rahaga ostis mees wana paadi-näru ja sõndis ihe jõel paati naitse ja lap-sega. Misjonär kaatis oma laewa neid päästma ja läbi kanalite üksildajele saarele tooma.

Teisel hommikul lahtus mees naitest, kellega ta wistieft aastat ühendatud olnud. Õpetaja palwetas nendega ja kaatis neid randa. Naitate kaupa olid nad teine teise eest haigust warjanud, et meid ei lahutataks ja nüüd — pidid nad ometi ilma jälle-nagemijele lootuseft lahkuma. Naine nuttis juure häälega, kui mees paati astus. Üe-wiija oli ju mõla kätte wõtnud tahtes

paati rannaft tõugata, kuid mees hüppas veel ford kaldale ja vaatas oma naie näkku, kes wiimast forda teda kaelustas. Siis mõttis ta veel lapje käe peale ja kallistas teda.

„Ela hästi!“ Süie nagu haawatud linu hädasti kõlas üle wee; paadi tuju wähenes alataja, kuni kadus hommikunttu. Miitaua oli õpetaja teda oma filmaga saatnud. Misjagune lahtumine! Ka tema tundis seda walu. Nad olid mõlemad aastaid teine teise oma olnud; olid ühes elanud, see mälestus walguistas lahtelt nende üfilduust. Tema naine ei olnud tema omaks saanud. Jääb ta talle truuks? Ja kui ta jäi? Wõis see fõrwaldatule tõfijets troostiks olla?

Aasta oli möõdunud, ja ifka ei tahtnud õpetaja uskuda, et ta oma selfiiliste sarnane oli. Ifka veel ehmatas ta, kui teegi ootamata ta tuppa astus ja ta pingile istus, kui ta tema raamatuid puudutas ja tema tuulelehitajad tarwitas. Tulsid päewad, kus südamewalu ja fakifimõtted teda waerajid. Kui ta ometi piiri lähedal, mis haigeid terweit lahutas, oleks wõinud afuda wana julaje naabruse, heale puhtale maapinnale! — — — Jultumifsi awaldas ta misjonärile seda foowi.

„Misjapäraft?“ küfjis misjonär täis kaastunnet waadates uuriwalt ta filmi.

„Seepäraft, et pole nendetaoline,“ ütles õpetaja mõrudalt.

„Kas ja ei ole nendetaoline?“

See kurrwastas misjonäri. Tundus, nagu oleks noor õpetaja ta üle pahane olnud. Miitaua kui ta aga oma haiguft jalgas, ei wõinud ta jüda rahu leida.

Õpetaja läts ifka tõfjemats; harwa nähti teda olewat lahkes tujus ehk naerwat. „Mis tal ometi on?“ küfjis ife hoollealused. Ta wäike teenija ei juutnud enam midagi ta meele järele teha. Haigete kaebusi kuulata ta poole fõrwaga ja kui pühapäewal misjonär tuli, fiis oli ta jääkülmi wiimase wastu. Meg-ajalt sai ta kirju, — fõbrad kirjutajid harwa, — aga kuid naiselt, kes talle jutustas emast, põlbudest ja aedadeft ja töotas talle truuks jääda ja teda tunagi mitte unustada.

Täts mõruduust pani õpetaja naie kirja fõrwale. Kaugelt ei olnud raste armastada. Misjapäraft ta teda waatama ei tulnud?

Jälle oli iits aasta möõdunud. Õpetaja tarwitas tihemini teenijat. Hommikul juba tõi ta talle pesumett ja kutad ning kingad kätte. Rogu jaarel ei kannud teegi sukki ja kingi walu päraft, kuid õpetaja ei hoolinud walust. Poisf tõi iga hommiku puhaft linast riiet ja jidus haawa kinni. Tema üfif teadis, kui jügaw ja suur oli haaw. Õpetaja ife ehmatas oma haiget jalga nähes. Kingad ei rääkinud kellelegi, et

nendes ainult pool jalga ajus. Ta täed olid veel terwed, ta nägu ilus kahwatanud ja jügawad pruunid filmad ei kaotanud veel oma läiget; filmade all ainult olid fiintjed wiirud.

Uhel pühapäewa hommikul seifis õpetaja oma ukse ees, kui ta kohtas misjonäri. Ta astus oma wäikesse tuppa, kus seifis kirjudest waafides seinal juurte roheliste lehtedega Hiina igihali. Misjonär istus tema fõrwale pingile. Õpetaja rääkis wähe; ta waatas üle lüa kaugele. Aga misjonär tõmbas tema tähelepanu endale. Suure armastufe ja ofawõtuga rääkis ta: „Mul oli igatfus siuga rääkida. Ma armastan sind jüdamest ja amafiu sulle heameelega jõe ääres majakefe elamifeks. Aga waata, need teife.“

„Mis see teistesje puutub?“

„Nad tulefid fiis üle piiri sind siina waatama ja ja tead, wäike tüfite maad peab terweile ka tarwitada jääma.“

„Ma olen ka terve!“ hüüdis ta mõrudalt. Misjonär haaras tema käe oma pihtu ja waatas talle filmi: „Uud ja, et ma sind armastan?“

Ta ei wastanud.

„Ütle mulle, kas ja seda usud?“

Piffkamifi wastas ta: „Ja.“

„Ma ei oleks siin juurde tulnud, kui ma sind ei armastaks. Ma tean, et ja walu kannatad ja tulid sind troostima. Kui ja mind natuke armastad, fiis palun, tunnista tõtt üles, fiis saab ju jüda jälle wabaks ja rõõmsaks. Misjapäraft ja mind kardad?“

„Mul ei ole midagi üles tunnistada,“ wastas õpetaja lühidalt.

„Kas tõesti mitte midagi? Sa waewad emast ja kurnad oma jõudu, ütle mulle misjapäraft? Ma tean, ja kardad oma au päraft. Jumala filmis oled ja sellesamas aus, kui minagi. Ta waatab jüdamesse ja mitte haigele ihule. Tunnista üles, ja oled haige?“

Õpetaja nägi misjonäri filmis piisaraid ja tunnistas: „Ma olen wiift natuke haige!“

Misjonär oli rahuldatus. Küüd oli fõif korras. Wähe oli kadunud. Tund hiljem oli õpetaja misjonäri jalge ees firifus, ja ta jüda oli üfiroõmus, nagu oleks talt wõetud raste foorem, mis aastaid oli ta peal lajunud. Pidalit bised olid ta wennad ja tema oli neile juhfis, eeskujuks, wennaks!

„Wõõrad tulewad!“ hüüdis teegi ba-naanimetsa ees. Õpetaja filmas siinise fiid-fleidiga õrna naisterahwa tuju. Ta kandis kaht korwifekt õlgadel ja wana julane jälgis teda.

„Ulemat teed,“ hüüdis julane, ja nad tulid firikumaja poole. Ta astus üle läwe.

„Sina külastad mind,“ hüüdis õpetaja inimestades. Ta ei pakkunud talle istet.

Naine jaatas. „Ammugi tahtfin sind külastada, aga ei julgenud, seft . . .“

„Seft et ja mind kartsid?“

„Ei.“ Ta istus tema fõrwale pingile.

„Sa oled mu mees. Sinu kirjades tundus, nagu oleks ja minu üle pahane ja mõtlefid ifka, et mina ja teifeid sulle ülefõhut teewad. Küüd oled ja arusaamifese jõudnud. Küüd wõin ma ju juurde tulla ja ja ei saa enam pahaseks. Ma olen seda päewa igatufeaga wõdanud.“

Õpetaja nägi, kuidas naine filmapijaraid warjas. Ta oli tema peale mõelnud, ta armastas teda. Ta oli seda päewa igatfenud näha. Õpetaja tahtis rõõmu päraft hõifata. Siin maa peal oli inimlaps, kes teda armastas ja tema oma oli. Ta tahtis kätt wälja sirutada ja tema ümbert kinni hakata, aga tuletas kohe meelde, mis kiristik neid lahutas. Ta nihutas eemale. Ta ei tohtinud puhaft õrna õit puudutada.

Tüfif aega istufid nad waitifese teine teife fõrwal. Õpetaja toetas pahema käega pead, naisel olid süles käed koos. Ta tõufis äfifelt ifimelt ja awas korwifefe faane. Magus lõhn täitis tuba. Kuldfoollased riisfiilud oli ta ife küpjetanud. Teifese korwis oli praetud kana.

„Tänu ju lahufe eest!“ ütles õpetaja.

„Ema saabab sulle kana.“

„Du ta lahfe siin wastu?“

„Ja; mõtle ometi, ta õstis mulle po-

jatefe, kes küüd aastateks jaab.“

„Tõesti see on hea,“ kiitis ta rõõmsalt.

„Kas see sind rahuldab?“

„Suuremat rõõmu ei oleks ta mulle wõinud teha.“ Ta ei küfinud, mis põhjusel, ta tundis põhjust. —

„Kui last ka mitte ei oleks olnud, ma ei oleks sind ja ema mitte ialgi maha jätanud.“

„Aga sa oled noor ja terve.“

„Terve ehk haige, ma olen siin oma. Ja kui ma ta siin juures ei wõi elada, jään ma sulle ifka truuks, nii kui ma olen pulmapäewal sulle töötanud.“

See oli kohtlane naise teowiis. Ta jäi pidalitõbifefe truuks! Õpetaja ei suutnud jügawat ligutufe warjata, tõufis üles ja lonkus pimedasse magamistambriisse. Wälja tulles oli ta oma tatarala leidunud.

„Ma saadan sind paadi juurde!“ ütles ta. „Jumal tafugu rikkalikult siin heategu minu wastu.“

„Kui ja foowid, külastan sind iga kuu korra,“ hüüdis noorik paati astudes.

Noor õpetaja wiibis fillal nii kaua, kui wäike muft täpp kollaselt meelst oli kadunud.

„Jällenagemijeni,“ fojistas ta ja samus piffkamifi firikumaja poole.

Tõsine sõprus.

Leidub palju inimesi, kes kurdawad, et neil puudub midagi. Nimelt sõprus, — see kuldne side. On olemas noori ja wanu, keda olen kuulnud kurtwat ja kaebawat: „Oh mis sellel ja sellel wiga, temal on sõber, kellele ta oma häda kurdab ja omi raskusi räägib. Mul pole kedagi, pean üksi kandma kõik, mis ette tuleb. Pole, kes troostib ehk rõõmu jagab!“

Ma ka usun seda, et sul tõesti raske on omi raskusi ja koormaid üksi kanda. Sa tahaksid kurta teisele ja rääkida omi raskusi, et sul siis kergem oleks. Aga tea, kallis hing! Mina tunnen ühte head sõpra, keda õigusega wõime heaks ja truuks sõbraks nimetada. Ta on mulle mitmed aastad hea sõber olnud ja Ta tahab ka sind omaks sõbraks wastu wõtta. Oh Ta mõistab sind troostida;

— nõnda, kuidas ema oma last lohub. Ükski ei tunne meid nii kui Issand Jeesus. Ta on parim sõber. Kas ei taha sa Temale ennast anda kõigi oma soovide ja igatsustega. Tema täidab neid, kui need aga meie hinge kasuks tulevad. Miks tahad sa kurta, kui sul hea sõber on, kes sind aitab? Rutta Tema juurde! Ütle Talle kõik, mis sulle waewa ja raskust teeb, Tema võib sind aidata ja õieti troostida.

Tema võib ka sind wabastada patuahelaist, kui need sind sind seowad ja Tema kallid werid peseb sind puhtaks kõigest kurjast nii, et wõid rõõmuga hõisata ja Tema sõprust suureks tõsta. Ta on seda wäärt!

Kõigel eluajal on lubanud Ta sind kanda ja su juures olla ja wiimaks surmajordanist läbi sind wiia oma Isa riiki. Mõttele, kui suur õnn! Siin kui unes ühendatud üürrike aeg, seal aga nägemises igawesti, mille lõppu ei ole. Seal saame palgest palgesse näha oma kallist sõpra ja igawesti Ta juurde jääda.

Kui oled ennast Temale ju annud ja sulle on tarwis midagi, siis kuuleb Ta sind. Ta andis ju omad töötused. Wõta usus neist kinni ja palu. Ta kuuleb ja võib sind aidata. Matt. 7:7, 8. Mark. 11:24.

Kui sul siiski igatsus on hinge järele, kes sind mõistaks, siis palu. Ta ei keela seda sulle. Kui tema sulle sõbra annab, siis on see just sinu kohane. Ainult tea, et siiski Tema peab sulle esimeseks ja wiimseks jääma, ja Tema waim peab sind kõiges juhtima, muidu ei wõi sa iial leida seda, kes sind mõistab. Ainult Tema läbi leiad sa.

Kui Jeesus maa peal oli, siis oli ka Temal üks, keda Ta enam armastas kui teisi. Meie loeme Joh. ew. 13:23—26. Siin näeme selgesti, kuidas Johannes ennast Jeesuse rinnale laskis ja Jeesus kohe ütles, kes see oli, kes Ta ära andis. Imelik — teised jüngrid olid ju sealsamas, aga ühe kohta on öeldud, „keda Jeesus armastas, selle poole löi Peetrus käega,“ sest ta teadis, et Jeesus teda enam usaldab ja ütleb ka seda temale, kes Ta ära annab.

Ja 20. p. 2. salmis loeme jälle, kuidas on öeldud

teisest jüngrist, keda Jeesus armastas, ja 21—20 on jälle öeldud, keda Jeesus armastas.

Ja weel ka see tunnistab suurest armastusest, et jünger Johannes käis kuni kannatamise wiimse silmapilguni Jeesuse järel.

Ja kui Jeesus nägi neid tema risti juures seiswat, siis usaldas Ta oma ema, kes kurwalt seal seisis, kes Talle maapeal muidugi wäga kallis oli, oma armsama jüngri hooleks öeldes: „Waata, see on sinu ema,“ ja emale: „See on sinu poeg!“

Meie ei wõi mitte öelda, et Jeesus teisi jüngreid ei armastanud. Ta armastas kõiki. Ta armastas ka seda patust maailma, kelle pärast ta surma läks, aga siiski oli Tal Johannese wastu iseäranis armastus.

Meie peame ka kõiki armastama, aga igäuhte ei wõi meie usaldada. Seepärast palu Teda, Tema näitab, kes sinu jaoks kohane on, keda wõid enam armastada, enam usaldada, kes sinuga seltsis palub, sinuga kaasa tunneb ja kes sind troostib kui tarwis.

Igäuks ei wõigi meid mõista ega meist aru saada, aga siis tea, kui Ta sulle sõbra näitab, et sinu sõbral ka hing on! Ka temal on omad puudused ja wõitlused, kannata ka temaga, aita teda, kus wõid, palu ta eest ja katsu abiks olla! . . .

Ainult omakasu püüdmata sõprus on tõsine sõprus ja see on, mis meid teeb rõõmsaks ja õnnelikuks ja õpetab meid teenima teisi nõnda, kui Jeesus tegi. Teeni oma sõpra ja selle läbi õpid sa ka teisi teenima ja armastama. Tea seda, et Jeesus seepärast ka teisi ei põlanud, et Ta küll Johannest enam armastas.

Meie näeme ka weel Taaweti ja Joonatani sõprusest, kuidas nemad teineteist armastasid ja wandusid üksteisele truudust — 1. Saam. 18:3; 19:1; 20:17.

Aga kõigis olgu Jeesus su juhataja ja Tema waim õpetagu sind ise paluma, mida tarwis; kuigi Ta sind oodata laseb, palu jälle, küll Tema kuuleb, Ta ei wiibi!

Seda peame aga teadma, et meie maapealne sõber ainult hauani võib meid saata, aga Jeesuse sõprus kestab igawesti igaweseks ajaks . . .

A. F.

Uuesti tulles.

Rõõd, ah, ju tapsin armu esimese.
Õis murdus tolmu, wiljatuts jäi ilu.
Pea suland südamest talw, jäätus, wilu.
Õõid pilwõed jõulutähe kutsumise.

Lõi muigel risti Päästja hoopõõw isse.
Ruid „mina-ust“ ei kaua paita, silu.
Jäin ütst, nõrt; pea määrdund püüded, ilu,
Suur tühjus kroonits julge otsumise.

Nüüd määrat ammu kõigel puhtal wõõran tulen.
Loon ainult enda jõuetuse waewad,
Mis ühes patega mu waese andi sulen.

On siiski kewad! Selendawad taewad,
Kui Armu mõõtmatus ma paluda weel julgen:
„Oo, ole tüürimees mu tormest haigel laewal!“

L. A.

Usklikkude algkooli avamise puhul.

Jlusam, kuid ka vastuvõtlikum aeg inimelus on lapsepõlv. See, mis sel ajal lapsehinge waob, jätab jälgavad jäljed ja annab tema elule tooni.

Lapsehinge armastab Jumalat. Küsimused neilt, kes hiljem usklikuks on saanud, nende lapsepõlvest, siis jutustavad pea kõik, et see oli aeg, mil igaviku küsimused liikusid ja armastus Jumala vastu hinges hõõgus.

Nende kahe asjaolu tõttu on laps õigustatud jarnafes õhkkonnas kasvama, kus tema hinge mõiksid warakult Jumala armastuse kiired paista ja kus tema kasvatajad need oleksid, kelle hinges ja elus Jumala armastus tegutses. Võime tähele panna, et oma elu ja nõuete kohaselt kasvatab linn, loom oma poega; sellesse olukorda, milles ise viibib, viib ta ka oma järeletulijale; seda laulu, mida ise laulab, õpetab ka pojale.

Need, kes elus on leidnud Jeesuses rahu ja elu-juhi, kes tema õpetust oma ilmawaateks ja juhtnõu-riks mõtnud, eks soovi nemad, et nende lapsed mõiksid sama omada juba warases lapsepõlves, mitte selle järele, kui elu paremad päevad ja jõud on raisatud tühja elu elades. Üheks jarnafeks kohaks, kus lapsehinge igaviku väärtust mõib istutada, on kool.

Kuigi awalikes algkoolis parimat püütakse teha ja rõõmustavalt Eesti algkool häid tagajärgi

õpetamises on näidanud, ei juuda ta ometi seda kohta kasvatuses täita, mida vajab eriti usklikkond. Pihut täidab seda küll usuõpetus, kuid sellest seisu-kohast, mida sooviksid usklikud wanemad, ei leia ta käsitlust. Vajame oma kooli — oli paljude am-mune igatus ja soov. See on täitunud. Mõne-juuseil põhjusil ei saanud ta warem oma tegewust alata, kui alles 22. septembril s. a.

Algus kui sinepiwäike wäikeselt. Kuid mis sest — jumalariigis on see ikka nii, wäikesed on kõik algused.

Ruumid leidis ta endale Juudi-gümnaasiumis Karu t. 16, mis ajanuete kohaselt on ehitatud: awa-rad, walged.

Kool töötab praegu nelja klassiga. Mõistetaw on, et iga algus on raske ja nõuab ohwreid — nii on see ka kooli juures, usklikkond, sinult ootab ta toetust palmetes kuid ka rahas.

Kool töötab, ta saatus oleneb ka sellest, kuidas usklikkond ta peale waatab. Noored, toetagu teie soojad eestpalwede teid ja olge ka siingi õhwrimeel-sed, kui Jssand seda teie südamele paneb.

Saagu ta kohaks, kust paljud mõiksid hea õpetuse omandada ja leida ka oma õnnistegija ning mõiksid tublid ausad Eesti kodanikud olla, kes iluks oma kodumaale oleksid.

Õppemaks koolis on 2000 mk. poolaastas.

Kodumaa teateid

Tallinna C. E. lapsedawatsewad korraldada suuremaid ühi-seid äratuskoosolekuid. Need algasid oktoobrikuu alul, kui Ju-mal lubab. Esiteks oleks ettevalmistaw nädal palwekoosoleku-tega ja pühitus ning selgitawate tundidega, järgmine nädal aga ühise pealetingiga wend Lilienthali palwemajas, kes selleks oma ruume on lubanud. Meie wajame ärkamist, mis sügaw oleks ja uuendawa wäena mõjuts meie noorjoo keskel, seepä-raft olgu iga uskliku noore kohus seda eestpalwetes toetada. Wõtte see eriti oma igapäewaste palwete hulka — paluda pealinnu noor-juu päästmise pärast. Jumal ise pühitsegu oma rahwast ja nõtru töötegijaid pühaks sõjaks ja ehtigu wäega kõrge!

Baide ühing pidas 12. septembril oma VII aastapäewa. Kuulutajatena teenisid wennad A. Pihlmaan, P. Sint, A. Frei-mann ja Rosentrauch — Tallinnast. Eriagul tundus olewat kinnine üks, kuid awanes samal õhtul ja järgmistel päewadel, mil meie reijufektarid seal edasi töötasid, oli Jumala õnnistusi näha. Jumal ise õnnistagu Baide noori uuel mõitluse aastal!

Tartu S. R. C. E. ühingawatsewad pidada oma aasta-päewa 10. oktoobril. Mõelge siis palwes Tartu noorte peale ja joitte neile rõõmuabimeesteks.

Pärnu ühing pühitis oma 8. aastapäewa 3. okt. s. a. Kõlalistena olid sõitnud liidu juhataja ja w. J. Saar Tallin-nast ning kõlalistena Pärnust wõttis aastapäewast osa w. Richard Kaups. Suurem koosolek peeti Rahwamajas. Jumal on Pärnu noori wiimasel ajal rohkesti õnnistanud. Kinkigu Ta ka eel-olewats aastaks palju armu!

Hiiu-Kärkla C. E. aastapäew peeti 29. aug. Kõlalistena aastapäewal olid R. V. Marley, P. Sint, J. He Laas Tallinnast ja w. Buschberg Pühalepaist. Ühing muudeti õdede-ühinguks. Wähe on neid noori seal, kuid Jssand kinnitagu ja kasvatagu neid!

Dr. Clark'id on Euroopa reijult Ameerikasje tagasi jõud-nud ja terwitawad sealt Eesti noori kirjaga, tänades kingituste eest, millega siit noored neile rõõmu walmistand.

Toris. Augüstiaku lõpu päewil tohtsin sõita ühes w. Pitt-jaani, Lahti ja õe Truustaniga Pärnu poole — Torri. Jlus oli reis läbi mägije Sakala — kenad pilbid ja waated jäid sest meelde. Ka Pärnu on kena, eriti ilus ja mõnus on mererand. Leidime teisi sõpru eest ning järgmisel päewal läks reis autol edasi.

Koosolekuid oli nende 21.—24. päewades mitu, hommituti usklikkudele, õhtuti äratuskoosolekud. Noori ümbruskonnast oli rohkesti osa wõtmäs. Kuulutati rohkesti ja Püha Waim wõis õnnistada sõna, nii et mitmed päästmije leidsid. Usklikkudele tõib koosviibimised uut jõudu ja elu. See ja südamlit oli wastu-wõtt. Laienegu ka Lõuna-Eesti pinnal sõna ristist, kaswagu Tema tunnistajate hull — eriti noorte hull.

W. Ralles.

Wäike-Maarja. 12. sept. korraldasid Triigi C. E. noo-red suurema waimuliku koosoleku Wäike-Maarjas Põllumeeste jeltsi saalis. Awar saal oli kuulajaid täis. Kõneleibid Wäe — Ratwereft, R. V. Marley ja Ralles Tallinnast. Jssand oli ligi.

C. E.-laste piiblitugemise teemiraamat.

Oktoober.

Jumala meelepärased õhvirid.

- E. 4. Täpne sõnakuulmine. 1. Moos. 22:1-8.
 T. 5. Minu armjam. 1. Moos. 22:9-19.
 R. 6. Mandus. Luuf. 1:46-56.
 N. 7. Täielik jüdame äraandmine. Matt. 9:9-13.
 R. 8. Tänuks meel. Laul 51:15-21, 50:23.
 L. 9. Armastustöö. Joh. 12:1-8.
 P. 10. Tõbb, mis Jumalast sünninud. Jaak. 2:20-26.

Kes peab olema maja isand?

- E. 11. Mina ja mu maja, meie oleme valmis! 1. Moos. 24:1-10.
 T. 12. Sind, Jeesand, terve eluaeg ihu ja hingega teenima! 1. Moos. 24:11-28.
 R. 13. Sina pead olema maja Jeesand! 1. Moos. 24:29-41.
 N. 14. Anna oma õnnistust jellesse! 1. Moos. 24:42-51.
 R. 15. Et meie Sind wabatahtlikult teenime. 1. Moos. 24:52-67.
 L. 16. Üks wäike, truu, puhas kogudus tee meist kõigist. Laul 127.
 P. 17. Niimult Sinu meele päraist peab see olema! Laul 128.

Mida hindad kõrgeimalt?

- E. 18. Raudingut? 1. Moos. 25:27-34.
 T. 19. Rikkust? Luuf. 18:18-28.
 R. 20. Mu? Matt. 20:20-28.
 N. 21. Rahwust ja ijamaad? Ap. t. 5:17-33.
 R. 22. Jumala rahwast? Ruti 1:1-21.
 L. 23. Jumalat? Laul 42; 43.
 P. 24. Jumalariigi laialilaotamist? Luuf. 19:11-28.

Mida tuleb tähele panna ühel usklikkude wanemate lapsel.

- E. 25. Astu nende jälgedes, kuid mitte seal, kus nemad eksiid. 1. Moos. 26:1-11.
 T. 26. Isa õnnistus ehitab laste majad. 1. Moos. 26:12-22.
 R. 27. Jälgi kõigis nende ujule! 1. Moos. 26:23-33.
 N. 28. Kõõmusta neid sõnakuulmise läbi! 1. Moos. 26:34, 35; Gees. 6:1-4.
 R. 29. Pea üht iseiseiswat palweelu! 2. Kor. 24:1-6, 17-22.
 L. 30. Teie olete Jumala asetäitjad. 1. Saam. 2:12-17.
 P. 31. Manduses austa neid, ka siis, kui Jumal sulle suuremat ujalda! Luuf. 2:40-52.

Wäljaandja: Eesti Usklikkude Noorte C. E. liit.

Wastutaw toimetaja: W. Rakles. Toimetuse aadress: Tallinna, Iisraeli t. nr. 12-6.

Nagu möödunud aastal peetakse ka tänawu

usklikkude wendade kursus

10.—14. now. Tallinnas, Luise tn. 11

Tere tulemast kõigile wendadele!

Mõelge juba „Noorte Elu“ 1927. aasta tellimiste peale — paluge, kellele peaksite tellima teda, et seega õnnistussõna edasi kanda.

Õiendage oma arwed pea, sest wiiwitus ei too kasu.

Üh. usklikkude Tartu-
tajate Ühisus

„Seltjimees“

E. Karja tn. 20 ja E. Tartu maantee 51.

Müüwad koloniaal- kui ka riidekaupu. Waimulikku kirjanduse alal wõite leida jutustusi, elulugusid eesti kui jalkia keeles, Tallekütusi ja nende noote. Ühtlasi wõtab ka „Seltjimees“ raha hoiule makstes häid protsjente.

Usklikkude kohus on oma ettevõtteid toetada — tehke seda kaupade ostmisega,

Teen iga-
suguseid

kellasepatöid.

Tellimised palun ära anda: Tallinnas: Willardi tänaw nr. 3-10 (hoowi peal).

Terwitades w. G. Henny.

I. Tallinna matustalitusäri asub nüüd

Wene tänaw nr. 10, kõnetr. 6-98, postimaja wastas.

Aust. w. I. Sakeus.

D. Lusmani puuhooiw

Tallinnas, Baldiski maanteel nr. 4, kõnetr. 33-49.

Kaialik ostukoht kõigile. Head põletuspuid. Teenimine korralik. Tellimiste peale saadetakse puid toju kätte. Süllad täpelt õiged. Soowi korral saetakse puid elektrisaal pooleks.

Alustusega D. Lusman.

R.Ü. „Külwaja“ trükk, Keilas.

Hind 15 marka.